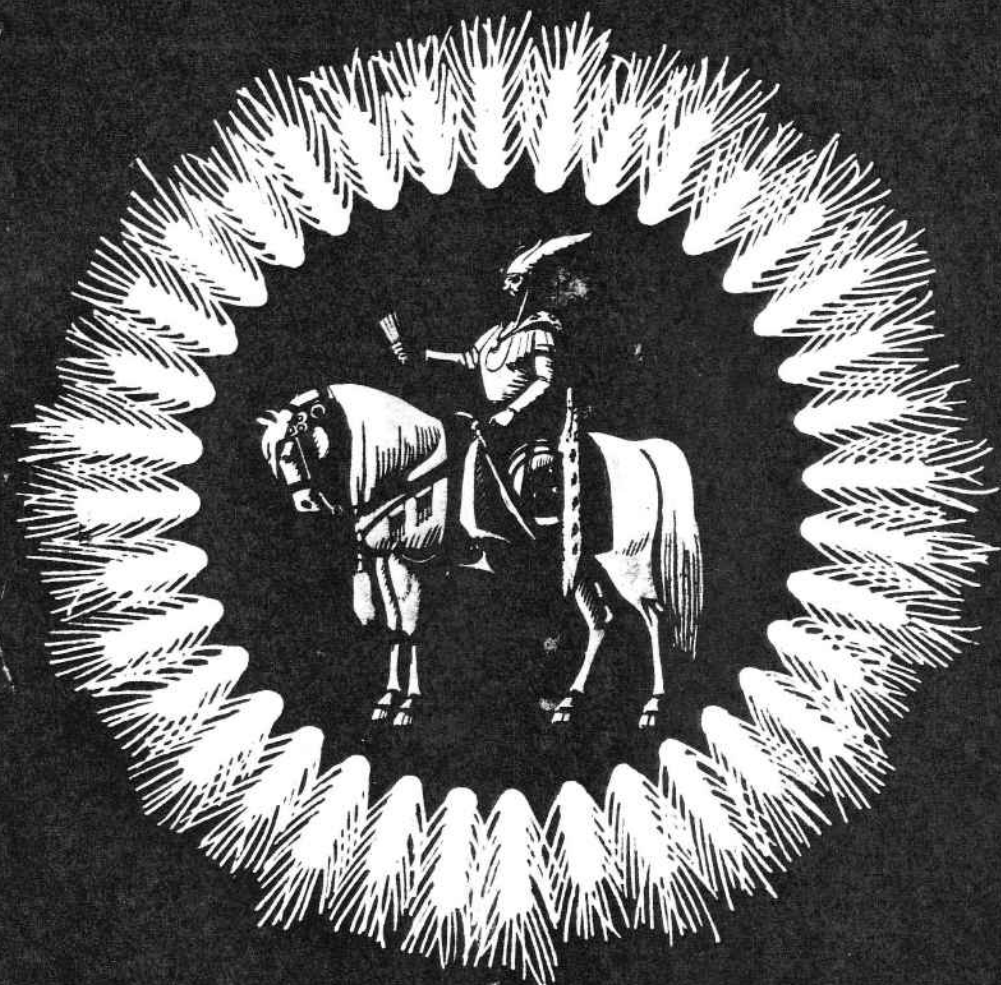


ÁRPÁ-TÓL



ÁRPÁD-IG

ALFÖLDI GYÖRGY

Árpá-tól Árpád-ig

— A MAGYAR NÉPEK ŐSTÖRTÉNELME —

ÍRTA: ALFÖLDI GYÖRGY

SYDNEY — 1978

METROPOLITAN
TORONTO
LIBRARY

Languages

THIS BOOK COPYRIGHT © G. ALFÖLDI 1978

936
ALF

Published by G. Alföldi
63 Helen Street, Sefton, N.S.W., 2162, Australia
Tel.: 645-3361

NOV 08 1979

Kiadó előszava

Ha az ember történelmet olvas és azt faji szempontból vizsgálja, akkor rájön, hogy azt amit eddig hallott saját fajtájáról, sajnos nem helytálló, különösen akkor, ha egyes történetírók akarva vagy akaratlanul elferdítik a történelmi eseményekben szereplő, ugyanazon népcsoportok nevét és azzal intézik el, hogy arról nincs fennmaradt írás, azt ide vagy oda helyezik, főleg ha az saját fájának felemelésére, ősiségére jóhatással van.

Az a nép, melyről az adatokat történelmi események hosszú sorozatából összegyűjtöttem, az maga a nép, amely a Föld mai civilizációjának alap kiindulási köveit lerakta. Ez az a nép, amely 20—30,000 évvel ezelőtt, a Jégkorszak befejeződése után elindult Nyugatról Kelet felé, hogy a mindennapi élethez szükséges élelmét megszerezze. Ezen idő alatt megtanulta a természet mostohaságát az emberrel szemben, ezzel egyidejűleg a természet erőit és azt igyekezett saját javára kihasználni.

Kitűnő megfigyelése révén eljutott a magvak termeléséig és ennek tárolásának lehetőségeire, mellyel elindította a népesség szaporodását. Miután többnyire folyók mellett vagy ingoványon élt, rájött a csatornázás szükségességére a mag termelése szempontjából. Igájába hajtotta a vizet, megszelídítette az állatot, mely az élelmiszer könnyebb megszerzése szempontjából igen fontos volt. Így könnyebben jutott húshoz és volt már tej is. Ekkor már kifejlődhetett a mezőgazdaság.

Arnold Toynbee: 'A Study of History' c. könyvében leírja az Egyetemes Allamok történetét, kialakulását, fejlődését, bukását. Azt írja hogy ha az ember egy bizonyos cél, bizonyos ügy után kutat, keres, akkor rájön egy igen érdekes beállításra. Tudniillik azt írja, hogy a FÖLD, MINT OLYAN, EMBERI TARTÓZKODÁSRA csak GYENGÉN felel meg, mert nincs meg a teljes adottsága arra, hogy azon az ember kényelmesen éljen. Állandó harcban van a világúrral, az atmoszférával, a megélhetéshez szükséges élelem beszerzéséért. Azt írja továbbá, hogy az anyag megvan, csak ANNAK KELLŐ KIHASZNÁLÁSAHOZ BIZONYOS ERTELEM SZÜKSÉGES, tehát az agy munkája ahhoz, hogy meg tudja állapítani, meg tudja találni, HOGYAN FOGJA BE A TERMÉSZET EREJÉT SAJÁT JAVÁRA, saját érdekében. Rámutat — mint a civilizáció kezdetére — hogy a Földön három helyen kezdődött el a tulajdonképpeni mai élet magya, de szükséges volt az adottságok kihasználásának a kiszámítása, hogy hogyan lehet azt megcsinálni, a KIHASZNÁLÁS MÓDJÁT KELLETT FELTALÁLNI.

Toynbee először is a Nilus völgyét említi könyvében mint olyan helyet, ahol a természet erejét beállították az ember érdek-körébe, azaz felhasználták a folyót olyan formában, hogy csatornázták, hogy megfelelő mennyiségű vízyanyag legyen a földeken, ahol már tudtak élelmiszert termelni maguknak. Nem kellett most már a mindennapi élelemért elmenni, barangolni, FABOGYÓKAT, GYÖKEREKET ENNI, vagy állatot fogni. Így egy letelepedési forma alakulhatott ki, ami a Bibliában úgy van megírva, hogy Kain megölte Ábelt, tehát a földművelés megölte az élelem után való egésznapis szaladgálást. Ezen megállapítás teljesen helytálló és jogos.

Ugyanez a nép később FELTALÁLTA A KERÉKET, annak használatát a mag termésének elszállítására. Megtanulta a VIZEN VALÓ MOZGÁS LEHETŐSÉGEIT, tehát a csónakázást, HAJÓZÁST. Miután már magtermeléssel foglalkozott, így állandóbb lakhelyre volt szüksége, kialakította LAKÓHELYÉNEK KÜLÖNFÉLE ÉPÍTÉSI FORMÁIT, RUHAZATÁNAK

készítését az éghajlati viszonyok miatt, hiszen a mérsékelt égöv alatt élt, ahol az időjárás változik.

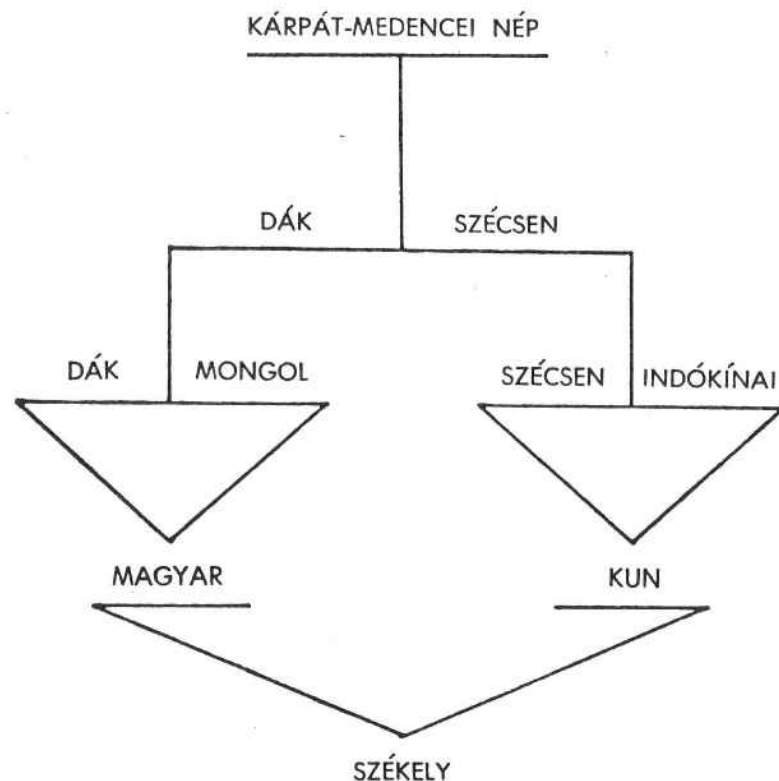
Bizonyos dolgok feljegyzésére megszerkesztette az IRÁST. Majd megszelídítette a LOVAT, mellyel emberi mivoltát építette ki. MÁR VOLT valami, AMI FELETT URALKODHATOTT, vezette, használta, SZÓRAKOZOTT VELE.

EVEZREDEK ALATT, míg állatait és földjét őrizte, hosszú éjszakákon át, MEGISMERTE AZ ÉGITESTEKET, ami a csillagászatot hozta maga után.

MEGALKOTTA A SZÁMJEGYEKET, illetve BEVEZETTE AZOKNAK HASZNÁLATÁT 0-TÓL 9-IG. Épített házakat, VÁROSOKAT VÍZVEZETÉKKEL, templomokat, majd VÁRAKAT ALAGUTAKKAL.

AZ ERKÖLCSSÉG, IGAZSÁGTEVÉS, LOVAGIASSÁG legmagasabb fokán állott. Erről a népről, mint olyan, még senki sem írt összefoglaló történelmet. M-I-É-R-T ? Erre én nem akarok lovagiasságomnál fogva válaszolni, vagy vádolni valakit. Akikre ez vonatkozik, azok úgyis pirulni fognak, amikor a következő történelmi események lefolyását olvassák, hogy mint próbálta számtalan népcsoport átírni saját javára azt, ami tulajdonképpen ezzel a népcsoporttal és népcsoporton belül történt.

Ezt a népet, népcsoportot egyidőben a MAG TERMELESE MIATT SZITTYÁNAK, sarlóhasználó népnek, mezőgazdasággal foglalkozó népnek HIVTÁK, majd M-A-G-Y-A-R-N-A-K HIVNAK. Egyes ágai ma is megvannak az akkor ismert négy kontinensen (tudniillik az ötödiket akkor még nem ismerték). Ennek különböző ágai megvannak, megvoltak és meglesznek. Ezek nem tűntek el, csak különböző név alatt szerepelnek, mert a nevet mindig más adta. Ő magát — egyet kivéve — soha nem nevezte meg, csak amikor már köztudatba jutott másoknál, hogy mi a neve.



ÁZSIA-INDIA. KR.E. 30,000-6,000

Hogy a RÉGI MAGYAR TÖRTÉNELMI ÍRÓK mennyit tudtak a magyar történelemből még 1940-ig is, abból NÉHÁNY KIVONATOT KÖZLÖK három magyar írótól. KELL TUDJUNK magunknak EGY BIZONYOS KÉPET ALKOTNI ARRÓL, hogy mennyire ELNYOMTÁK MAGYARORSZÁGON az igazi történelmi őskutatást és annak részleteit mennyiben ismertették a néppel. A MAGYAR NEMZET KELL ISMERJE SAJÁT MŰLTJÁT, HOGY MEGTARTHASSA MAGÁT A

JÖVŐNEK, hogy NE LEGYEN AZ, hogy a nép, a nemzet NE TUDJA KI VOLT, HONNAN JÖTT, ne tudjuk MIT CSINÁLTAK ŐSEINK. A mostani tudásunk alapján összeállított eseményből láthatjuk, hogy tulajdonképpen mennyit nem engedtek tudni saját magunkról. HA MINDEZEKET ÖSSZEGEZZÜK KITŰNIK, HOGY A NEMZETSEGEK ELEJE VOLTUNK. (A 'Magyar Évezredek'-ben egyes esetekben az író már közel jár a valósághoz.)

Néhány könyvünk van, melyekben igaz tudósok megállapításai vannak, kik maguk nem mondják ugyan hogy kihez tartoznak, de egyben kijelentik — majdnem mindegyik könyvben — hogy a történelem, az ŐSTÖRTÉNELEM FELTÉTLEN ÖSSZEÁLLÍTHATÓ A TÖRTÉNESEK SOROZATÁBÓL AZ IDŐ BEÁLLÍTÁSAVAL, HOGY KIK CSINÁLHATTÁK, KIK CSINÁLTÁK. Ehhez még az is szükséges, hogy az illető történetíró KELL ÉREZZE FAJILAG hovatartozását az adott történelmi események összegezése, sorbavétele után, mert akkor és abban az időben, azon a vonalon a népek ott éltek, vándoroltak egyik helyről a másikra, és ezek a mozgások azok, amik alapján meg lehet állapítani, hogy az a történelem melyik nép által történt meg.

ÉN NAGYON HALÁS VAGYOK EZEKNEK A KITŰNŐ TÖRTÉNETTUDÓSOKNAK, de sajnos ezek nem magyarok. Mind idegen születésű; ANGOLOK. Szabályszerű PÁLCÁT TÖR AMELLETT, HOGY AMIT LÁTOTT, KIÁSOJT, TALÁLT AZ ÚGY IS VAN, ahogyan ő felfedezte és azon nem változtat.

Ez lassan hozzávezet bennünket ahhoz, hogy megtaláljuk ANNAK A NÉPNEK A TÖRTÉNETÉT, amely a mai kultúra alapján a FÖLD TERÜLETÉN megvan, aki ezt ELŐÁLLÍTOTTA és ÚTJÁRA ENGEDTE, HOGY FEJLŐDJÖN.

Némely írók igyekeztek természetesen úgy irányítani, hogy az amit felfedeztek, más képet mutasson, ne legyen jó soha. Az ANGOLOK azok, akik IGAZAT ÍRNAK, EGYENESEN BE-

SZÉLNEK, mert NEKIK NINCS MIT TAKARGATNI. ŐK
IGY TALÁLTÁK, így látják helyesnek, s így IS ADJÁK TUD-
TÁRA A VILÁGNAK.

Legnagyobb elismeréssel és köszönettel kell megemlíteni:

Margaret Drower	Walter B. Emery
Sir Leonard Woolley	Arnold Toynbee
E. D. Phillips	T. Sulimirsky
Henry Myhill	A. L. Basham

*és Haulik Lászlót, a Magyar Történelmi Társaság könyvtárosát,
aki hasznos tanácsaival és könyvtárával rendelkezésemre állt.*

MAGYAROK ÚTJA

DR. KÉZDI VÁSÁRHELYI ZOLTÁN

Dr. Kézi Vásárhelyi Zoltán írja könyvében: „Maradjunk
amellett, hogy a magyarság Oxus melléki hazájában kezdett ki-
alakulni éspedig az Indiából jött székely-ugor-skyták Oxus mellett
lakó hun népek keveredéséből, így a hunokat és a magyarokat
testvér népeknek tekintjük. Az így kialakult nemzet azonban nem
hívta magát magyarnak, hanem pártos név alatt jelenik meg a
történelem színpadán, noha mint látjuk, Indiából jött magyarok
is csatlakoztak hozzájuk. Nevük ettől fogva fordul elő az ókori
íróknál, a görögöknél maszaroknak, a perzsáknál és örményeknekél
madzsaroknak nevezve éspedig a pártosokkal kapcsolatban.

A pártosok hazája Párthia, Média szomszédságában, attól
észak-keletre terül el a Kászpi tengertől kelet felé húzódó hegy-
ségig. Szomszédjaik észak felé maszagéták, mint rokkon hun,
szittyá népek. Hazájukban mint a korabeli latin író, Dio Cassius
mondja, várakban, kastélyokban és városokban laktak. Fővárosuk
Parhaunisa, vagy görögösen Nisaea, ahol a pártos király temet-
kezési helye is volt.

A régi görög és latin írók, mint Tacitus, Strabo, Trogus
Pompeius, Dio Cassius, Plinius, valamint a keleti kútfők, mind
megegyeznek abban, hogy a pártosok a perzsáktól különböző
nyelvet beszéltek. Az Irántól észak-keletre és India észak-nyu-
gati részén lakó juecsik, vagy szakáknak, székelyeknek nevezett

hun-szittyá népektől származnak, akik nevüket onnan vették, hogy elpártoltak és elköltöztek rokonaiktól, esetleg elűzettek elpártolás miatt, mint JUSTINUS mondja: SCYTHARUM EXULES. (Ez egy fontos kijelentés, mert elűzettek elpártolásuk miatt és ez volt az alapja a későbbi, akkori összes pártoskodásnak a rokon-népekkel, illetve a főcsoporttal, az anyacsoporttal, a szittyákkal, akiket ebben az időben már magyarnak neveznek.)

Azt hogy Magyarországon a latint tették meg mint hivatalos irodalmi és társadalmi nyelvet, úgy a pártos birodalomban étvették a macedon görög uralom alatt keleten meghonosodott görög nyelvet és kultúrát úgyannyira, hogy saját nyelvükről semmi emlék nem maradt fenn az utókorra. Kivéve néhány személy és helynevet, de az annyira el van görögösödve, hogy alig lehet belőle az eredeti pártos nevet kihámozni. Ilyen pl. Valagases királynév, mely Yusti Ferdinánd német történetíró szerint pártus Balázs névből lett átkeresztelve.

Chosreos pártos király az Azad folyó partján egy nagy kertet létesített, melyet a pártosok Koszrova kertnek neveztek. A magyar kert szó ugyanilyen értelemben megvolt a pártosoknál is. E nép történetének pedig a leghalványabb nyoma sincs a germán és török népekre jellemző fergetegszerű népvándorlási mozzanatnak. Ha tehát a finn-ugor vadász és halász nép és az ugyancsak finn-ugor eredetű, nagy katonai erőfeszítésre képes harcos magyar lovasnép közt fennálló ezen óriási különbséget át akarjuk hidalni, nézetem szerint csak úgy lehetséges, ha tényleg revízió alá vesszük a magyar őstörténetre vonatkozó eddigi tudományos megállapításokat, s a magyarság eredetét nem az északi, hanem a déli, illetve közép-európai szittyá népek között keressük, s ezek közül is azok között, akik mint a fehér szittyák egy része. Legtöbb kútfő megegyezik abban, s ezt az ősi kutatások is igazolják, hogy a magyar, mert a neve magyar törzs, nevét Indiából hozta. Ez magyarázatát leli abban is, hogy Örményországban a pártos birodalom bukása után a pártos Arsacida mint dinasztia egyik ága uralkodott tovább.

Igy joggal remélhették, hogy szíves fogadtatásra találtak. Ezek pedig az Araxes vizénél nagykiterjedésű kerületről emlékeznek meg, mely Kusdiának, vagy Kysdiának nevezetetik az örmények által kussoknak nevezett hunok után. Őseink ezen armeniai hazáját hívták eredetileg Urartunak, mert az Araxes folyó mellett a Van és Urmia tavak felett terül el. Ez volt a régi Szubartu, melyet Szurinak és Mittaninak is hívtak. Ezeket hívták későbbben szagartói, tehát szubartui asphaloinak, vagyis az erős szabíroknak. (Természetesen egy megint elszakadt ága, illetve egy kiutasított, kiűzött ága lett a régi szittyá birodalom ezen szemita keveredésének. Szubartu amint látjuk, maga a név azt jelenti, hogy kiűzött, éppen úgy mint a kazár nép is, az is kavarodást okozót jelent. A IV. században elhagyták arméniai hazájukat és a Kaukázuson túl telepedtek meg véglegesen.)

Attilának 453-ban bekövetkezett halálával a hun birodalom felbomlott, így a kazárok is elszakadtak a régi hun birodalomtól és önálló szerephez jutottak. Egyesülve a szabírokkal, elfoglalták végleges lakhelyüket és a Krim félszigetet, mely azóta a szoros értelemben vett Kazáriának nevezetett. Innen kiindulva a rokon népelemekkel is megerősödött, s csakhamar kiterjesztette uralmát a Krim félsziget környékére, a Fekete tenger északi partvidékére. Ezek közül az avarok a VI. század második felében elszakadnak tőlük és Baján kagánuk vezetése alatt megszállták 567-ben Pannóniát le egészen Dalmáciáig. A szabírokat pedig a Kaukázusban 545-ben Kosru perzsa király semmisítette meg. A következő VII. század elején a kazárok Heraclius bizánci császár szövetségesei Kroes Roes perzsa király ellen harcoltak, s négy évi kemény harc után 628-ban győzelemre is vitték Heracliust. Időközben a régi Oxus melléki hazájukat szintén kénytelenek voltak elhagyni. A kazárok ezen része azonban már nem mint testvérei dél-nyugatra, hanem az úzokkal és besenyőkkel együtt észak felé vonultak a Kászpi tenger és Ural közé. Így a korábban kivándorolt rokonaik közvetlen szomszédságával, kikkel ily módon egyesülve a besenyőket a Volgán túlra űzték és megalakították a nagy kazár birodalmat. Az arabok ugyanis 637 körül teljesen megsemmisítették a perzsa birodalmat.

A kazárok, mielőtt a Kászpí tenger nyugati partvidékén, majd később a Krim félszigeten is megtelepedtek, önálló nemzetté váltak és országukat is megszervezték. Általában a bizánci birodalommal szövetséges, jó viszonyban voltak, sőt uralkodóik össze is házasodtak, harci segítségüket a bizánci császárok oly nagyra becsülték, hogy kagánuknak a császári palotában arany székek is voltak. Ősi vallásuk is a természetimádás, melyhez új hazájukban úgy látszik csak a vidéki földműves lakosság maradt hű, míg főleg a városi szegényebb lakosság részint a megfogyott, s már akkor a keresztény gótok által, részint a bizánci birodalommal való szoros kapcsolataik révén áttértettek a keresztény vallásra. De az egész kazár nemzet nem tért át később sem. Sőt megtették azt, ami a nemzetek történelmében egyedülálló, hogy fejedelmük, a kagán és a nemzet előkelői áttértek a zsidó vallásra. A mózesi tan úgy látszik először a Kaukázus felől, Georgia és Árménia felől szivárgott be hozzájuk.

A kazárok zsidóhitre való áttérését mégis főleg az idézte elő, hogy a bizánci véres üldözések elől számos zsidó menekült Kazáriába, kiknek befolyására történhetett 609 körül Bullán kagán áttérése. A X. század újabb zsidóüldözései folytán ismét számos zsidó telepedett le Kazárországra. Közben azonban mégis csak a zsidó vallással egyidejűleg az iszlám vallás is egyre terjedt a könnyen téríthető népek között, amely vallási tekintetben is éppoly türelmes volt, mint a magyar, különösen eleinte békésen megérték egymás mellett keresztények, zsidók, mohamedánok.

MAGYAR ŐSÍRÁS (104. oldal). A vallás mellett az írás-tudomány az, amely egy nép műveltségi állapotára világot vet. Azért igyekeztek a magyarság ellenségei bebizonyítani, hogy csatlás és koholmány mindaz, amit a magyar ősrész létezésének igazolására Oláh Miklós és Veracsics Antal esztergomi tudós prófásaink, egészen legújabbkori tudósainkig fáradságot nem ismerő buzgalommal felsorakoztattak. Ennek dacára a magyar ősrész és ennek összefüggése az ókori keleti ékírással manap már mint látni fogjuk tudományosan be van bizonyítva. Az írástörténeti kutatások alapján megállapítást nyert, hogy a Földközi tenger mellékén

a történelmi kor kezdetén három írásrendszer fejlődött ki, úgymint: a szumér írás, egyiptomi képirás és az ezzel rokon kanáni föníciai írás, mely utóbbi alapja lett az európai írásnak, mivel a föníciaiaktól átvették a görögök. (Elfelejtik itt megemlíteni, hogy a föníciaiaktól átvették az etruszkok, akik tökéletesítve adták át a latinoknak, kiknek révén egész Európában elterjedt.)

Az írástörténet tudomány alapján megállapítást nyert az is, hogy minden írás kezdete a rovásírás volt, melynek íróeszköze a rovás fa és a rovás kés. Azért volt iránya eredetileg mindegyiknek jobbról balra való vezetés, majd a fára való rovás technikája által megkívánt kígyózó vonalvezetés, vagyis bustrophedon, midőn a jobbról balra vezetett első sor után a második már folytatólág balról jobbra, majd a harmadik ismét jobbról balra folytatódott és így tovább. Ezen írásmódot aztán átvették az azt használó népek, így különösen még a görögök is a körre való írásnál. Csak később fejlődött, magasabb fokán módosult az a tisztán balról jobbra vezető írás, ami a keleti népeknél megmaradt mind a mai napig, a jobbról balra irányuló sorvezetés.

Ezen fenti megállapítások tehát vonatkoznak a szumér babiloni ékírássra, melynek feltalálói a Tigris és Eufrátesz folyó mentén letelepedett magyar népek, szittyá népek, akik éppen írástudásuk és ezáltal fenmaradt kőbe és agyagtáblácskába véssett emlékének köszönhetik, hogy nevük és történeti szereplésük a teljes és végleges megsemmisüléstől megmenekült. E népfaj létezéséről mint látjuk, még tudomása sem volt a világnak, mert hiszen még a Bibliában sem volt róluk említés téve, annál kevésbé a régi történetíróknál, így még Herodotusnál sem. Mindaddig, amíg a régi Babilonban és Asszíriában fel nem tárták lelkes angol tudósok és mások Ninive, Babilon és a többi, mint utóbb kiderült szumér városok romjait, melyekben rengeteg égetett agyagtáblácskára bukkantak, melyek tele voltak apró véssett írásjelekkel és melyek csodálatosképpen az idő viszontagságainak ellenálltak.

Jártasságukat illeti, kiemelendő az ércbányászat, az ércék feldolgozása, valamint a bőr és szövőipar, melyben még az ősi

As agyagtáblácskákba az írásjeleket nem véselték, hanem nyomták (ékírás). Ennek is illene tudni annak; aki történelmet foglalkozik!

Oxus melléki hazájukban kitűntek mind őseink, mind a többi ottlakó rokon turáni népek. Ezt nemcsak az orosz sztyeppéken talált archeológiai leletek bizonyítják, hanem asszirológiával és szumérológiával foglalkozó külföldi tudósok felfedezése is. Ezek szerint ugyanis a közép-ázsiai ugor népektől délre vándorolt, egész a Perzsa öbölíig terjedt ugor népek vitték magukkal és terjesztették el a kultúra első és legfőbb vívmányait. Így az ércbányászatot, az ércfeldolgozást, az írástudományt, az intenzív földművelés ismeretét, mely nélkülözhetetlen volt akkor is éppúgy, mint ma az öntözőcsatorna rendszer. Ennek alkalmazásában a turáni népek egy része mindig kitűnt. Így különösen Temes és Torontál megyékben, ahol a török hódoltság előtt, mint az ottani kulturmérnöki hivatal kimutatta, már öntözőcsatorna rendszerrel kapcsolatos földművelés lett bevezetve, mely csak a török hódoltság alatt pusztult el.

Az ércfeldolgozásra szükségük volt a fegyver készítése miatt, amit bizony nem bíztak másra, mint a bőr és szörmeipar, lószerszámok, csizmák, ruhák, sátrak készítése végett. A szövőipar népünkénél még ma is annyira el van terjedve főleg a hegyvidékeken, hogy azt még a gyáripar sem tudja teljesen kiszorítani, annak művészi értékét még a külföldi turisták is elismerik.

136. oldal. Magyarország őslakói. Székelyek, palócok, jászok, akik a hykszosz hadsereg íjásza. A két római provincia, Pannónia és Dácia és a köztük elterülő Nagyalföld, vagyis a későbbi Magyarország területe már a történelmi idők kezdetén a szittyá népek hazája volt. Herodotustól tudjuk, e szittyá népek közé tartoztak a **jászok** vagy magyarosan a jász nép és Hollósi István szerint a **dáha** vagy **dáka** szittyák ideszakadt ága, a **dákok**, **ami közbevetve mondvá tulajdonképpen a szittyá fajú népek központi vezető hatalma volt.** Ezek a dákok. Időszámításunk I. századában a mai Dunántúlra, egy századdal később pedig Erdélyre is kiterjesztették a rómaiak uralmukat. Így a két provincia közti rész nem volt meghódítva, így továbbra is a jászok lakták, **míg Erdélyben a dákok**, akiket csak nehezen tudtak a rómaiak lei-

gázni. A jászok ügylátszik szívesen álltak a rómaiak szolgálatában, mert Tacitus említi, Kr.u. 437-ben uralkodott, hogy a rómaiaknak Tiberius császár alatt Pannóniában már jász lovasságuk volt. Itt találták őket a népvándorlás megindulásával, illetve a hunok idevonulásával Attila hunjai. Birodalmuk központjává épp a mai jászszágot tették meg, már talán azért is, mert rokon népet találtak az itt lakó jászokban, ami természetesen az is volt. Itt volt a mai **Kerekudvar** pusztán Attila székhelye is, melyet Priscus oly megkapóan írt le. Ez teljesen egyezik az indiai **kerek-sátra jellegével.** Mint látjuk, hazánk őslakói közé tartoznak a jászok is. A jászok, Szolnok vármegye nyugati részén közvetlenül a nagy kunok mellett laktak, területük a Jászszág. Ősi időktől fogva kiváltságos terület, melynek lakói mindenkor féltve őrizték kiváltságait, melyek közé tartozott az is, hogy a **zsidót nem voltak kötelesek területükön megtűnni.**

A jászok csak közigazgatásilag voltak a múltban is és a jelenben is a kunokhoz csatolva, de azoktól teljesen elütő, külön fajt képeznek. Így természetesen ha eredetükről vagy etnográfiajukról van szó, nem lehet jász nagy kunokról, hanem csak külön jászokról és külön kunokról beszélni.

Míg ugyanis manap a pestmegyei Kiskunságban s a szolnokmegyei Nagykunságban lakó kunok, még IV. Béla király alatt Kuthen fejedelem vezérlete mellett bejött és az Árpádházi királyaink alatt letelepedett kunok ivadéka, addig a jászok már sokkal régebbi lakói hazánkban. A jászok története több kötetes nagy munkájában Gyárfás István a jászokat Magyarország őslakóinak és pedig a szittyá népnek, s ezek közül is az Egyiptomból kivonult és részben Szíriában letelepedett **HYKSZOSZOK UTÓDAINAK** tartja.

Bálint Gábor: A Honfoglalás Revíziói c. munkájában Saszsanszky szentpétervári egyetemi tanár véleményével egyezően a jászokat azon nép maradványainak tartja, amely nép jazix, jazigez név alatt a Dontól a Dunáig terjedő területen lakik. Tőlük szár-

mazik a mai Jassi, vagy Jászvásár neve. E népről már Herodotus is megemlékezik és annak utódai ma is a Kaukázus szomszédságában laknak és magukat Iráni néven nevezik, míg a grúzok s egyéb szomszédaik által OSZ néven neveztetnek, s ma is 175 ezer lelket számlálnak. E népet később nevezték a görög frók alánnak, ezek egy része a kazár birodalom bomladozása idejében jász néven a kunokhoz csatlakozva jött be hazánkba.

Torma Károly: A Limes Dacicus felső része c. értekezésében szól a Metanaszta jazigokról, akik a hunok bejövetele előtt a Tiszántúl és Erdély északi részében a Szilágyságban laktak. „Magyarország őslakói és az oláhok” c. művében a jászokat Hollos István mint a jazigok utódait Magyarország őslakóinak tartja. Helyteleníti, hogy tudósaink a görög jázig és szkíta neveket használják a magyar jász vagy íjász és szittyá elnevezés helyett. A dákokat a Daha és Déká szittyá népekkel azonosnak mondja, és mint ilyenek az ország turáni őslakói, de nem az oláhok ősei.

A székelyek hun-szittyá eredete ellen a leghatározottabban a támadást Hunfalvy Pál indította „Magyarország etnográfiája” c. 1876-ban megjelent művében. Szerinte a székely-hun eredete nem egyéb mesénél, mert a székelyeket Magyarországról telepítették a XI. században Erdélybe, amit bizonyít a székelyek nyelve is, amely tökéletesen megegyezik a magyarral, s nevük szerinte is hatarórt jelent. De a székely kérdés irodalma azóta is folyton szaporodott, újabban főleg a hun mondakör eredetének taglalása kapcsán. (Hóman, Sebestyén, Grexa és mások idevágó munkái.) Sebestyén tudományosan megállapított teoriával akarja bizonyítani, hogy a székelyek a magyarokkal jöttek be, akiket a XI. században telepítettek oda.”

(Ez egy elferdítés, mert a székelyek ugyanolyan kuss, tehát ága, mint bármely ága a szittyá magyar fajnak. Szumértól napjainkig mint Szenthadserég szerepelt Karthagóban is, Buda székely családból származott. Áshóka szintén Szumérből kivonult székelyek leszármazottja, s felesége is székely lány. A székelyek azok, akik Angkort is felépítették, megalapították. Az Indus tör-

ténelemben benne van Akhmer uralkodó, hogy Angkort építette, hogy ez székely munka. A székelyek voltak tulajdonképpen azok, akik hun-magyar keveredésből Dél Indiában levő magyarok és a lankán levő kunok keveredéséből származott Orisszában telepedtek le, majd onnan kb. Kr.e. 5500-ban bevonultak a Tigris és Eufrátesz közé és megalapították Szumért. Az aki Szumért megalapította és élt benne, vezette és a művészetet előállította s az egész műveltséget, ami alapja a mai világ műveltségének, a fém megmunkálása, a mezőgazdaság, csatornázás, hajózás, ez mind mind a székelyek nevéhez fűződik.

Ha székelyt keresünk, azt megtaláljuk úgy a szumér név alatt, mint később a Gangesz mindkét oldalán, majd később Angkorban, még később Japánban, ahol van a Szikoku sziget, akik Áshóka tisztogatási ideje után vonultak be Szikoku szigetére, Japánba. Ugyanez a székely és kuss csoport, amely keveredve a Nubiából kivonuló kussokkal később, mint maszagéta sakas, tehát maszagéta székelyek vonulnak Magyarország felé.)

ŐSHAZA

DR. BLASKOVITS LAJOS

Dr. Blaskovits Lajos 1884. Őshaza c. könyvének 87. lapján írja, hogy egész Rajasthanban a rajput hősök sírja fölé emelt tumuluszokat találunk, melyen a hőst feleségével együtt domborműbe kivésve ábrázolják. Ugyanez az etruszkoknál is megtalálható, s nálunk is voltak ilyen szobrok.

Kézai Simon megállapítja, hogy az ének az, amely a nép élettörténeteit később elénktárja. Ezek közvetett bizonyítékok az ősi emlékezet fenntartása mellett. Az emlékezést nagy mértékben elősegíti az énekesforma, a zene és a szokás.

A szokás mentette át napjainkig a pogánykori időkből azokat az emlékeket, amelyeket Kállay, Ipolyi és mások vaskos kötetekben és egyéb néprajzi dolgozataikban feljegyeztek.

Az énekesforma, a regőlés tartja fenn a mai napig ősi vallásunk töredékeit. Így rególnak ma is a Dunántúlon. Ezeréves népi énekeket ma is gyűjtenek a magyar nép szájáról, lásd Bartók, Kodály világhírű gyűjtéseit.

A népzene pedig a legősibb emlékeket is megőrzi, mivel a faji jellegzetességekhez tapad. Még a nyelvet is túlélő, szívós, páratlan emlékezet. A magyar nyelvet tudó, európaivá és kereszténnyé lett magyarság régi zenéje máig pontosan tükrözi.

A mohamedán török népek zenéje nem arab. A dallamok a közép-ázsiai 5 fokos hangrendszerben szólnak. Óriási ősök. Az emberiség ősi visszaemlékezésein alapulnak. Ezeket az óriásokat a genezisbe beillesztették. Genezis, vagy származás történeti könyvét hosszú időn át szerkesztették, többszöri átíráson ment keresztül, abba más népek történeti töredékei is belekerültek.

A szemita törzs egyik kis ága a zsidóság, kiket a hinduk **csandalásoknak, kiközösítetteknek** neveznek, amely egész kultúráját, teológiáját a környező népektől vette át, már amennyire arra képes volt. Nyelve és írása sem eredeti. Átvette az egyiptomiaktól, hykszoszoktól és a kanaániaktól. A kaukázusi népekre való adatokat átvették a perzsa fogság alatt. Az özönvízre, Noé-ra, Japhetre vonatkozó titáni hagyományokat a babilóniaktól. Meg kell már egyszer erélyesen cáfolnunk történelmeink azon előítéletekkel telt tekintély sarkvitelét.² A zsidók biblikus történeti adatai, a zsidók atyjaiként nevezett ősök, ezek átvett történetek. Titáni hagyományú nép, mint a görögök, Japhetosz titán, Abulghazi a tatárok leszármazását a következően adja: Noe fia Japhet, aki Etelköz folyó vidékén telepedett le. Így Japhet személyében közös atyát kaptak. (Ez pedig szittyá-szemita keverék, így érthető a tatároknak magyarok elleni támadása Kr.u. 1220-ban. Az ettől származó ős egyik neve kazár, ez is mutatja, hogy a kazárok szemita és kevés szittyá keveredésű nép Szumérből. Japhet fia Gomár, neve Mózesnél Gomér. Gomér ezekszerint — mint Plavius írja Kr.u. 37-ben — Japhetnek, Noé fiának 7 fia volt. Ezek a Taurusz hegyén kezdve Ázsiában a Tanesz folyóig, Európában pedig Kadisig laktak, elfoglalva a Földet, melyet azelőtt senki sem lakott. Saját nevük után nevezik ezeket a népeket gomároknak, akiket a görögök GALATÁKNAK hívnak. Így tehát a gallok, a galataiak, akik Japhet gyerekei, itt gomár, gomér akikhez a kazár is tartozik, mind Kisázsiaiban születtek. Így a galataiak is megtalálták helyüket, illetve a gallok, azok Ninive, majd később Babilon elfoglalása után vonultak el Európa felé Kadiszig. — Kiadó.)

A Biblia szerint Nimród, Kussnak volt a fia. Etifánusz egyházatya Kr.u. 400 körül írta, hogy Nimród a fekete kussnak volt a fia. Ez a Nimród tulajdonképpen valahonnan Etiópiából került fel, hogy megalakítsa, amit később megalakított. A kuss szó egy ősi szittyá név, ami azt jelenti, hogy ága, tagja, kiegészítő része, hozzátartozó része valakinek. Attila uralkodó családjából származó fejedelem, kinek fia Mihir Ragula, azt jelenti, hogy Nap és gula vagy gyula azt jelenti, hogy fejedelem. Származása a juecsi fehér kusán uralkodóházból való. Lukácsi Kristóf „A magyarok őselei” c. könyvében írja az örmény források alapján: A hun-magyar-szkiták, kiket az örmény Chus név egyesít. A kussok és hunok egy családba tartoznak, de a kussok voltak a Tigris és Eufrátesz folyam közének legősibb lakói és ők rakták le az emberi civilizáció alapköveit. Hatalmas városokat építettek, az ékírást feltalálták. Ázsia legősibb hegybirodalmát ők alapították.

Kr.u. I. században a Juecsi név feledésbe merült és általánosan kussának, kussoknak nevezték őket. A kuss birodalom befolyása virágkorában egész Középásziára és a Kászpi tó vidékére kiterjedt. Uralmuk alatt volt Afganisztán és India északnyugati része, Kaniska, uralkodójuk pedig az egész Gangesz völgyét elfoglalta. Ő az indiai történelem egyik legnagyobb alakja és legnagyobb buddhista apostola.

Krónikásaink a nagy szittyasághoz való tartozandóságunk tudatát átültették, hogy a szittyá olyan fajnév volt őseinknél, mint ma a turáni, vagy szemita névgyűjtő fogalma. Szittyaság alatt a rokonfajú népeket értették. A nagy szittyaságba való beletartozásunk tudatát mentették át. Az új magyar történetírás a szittyák történetével nem foglalkozik, illetőleg azt a mai napig nem dolgozta fel tudományosan.

A buddhizmus e faji rokonszellemet követve terjedhetett el főleg a turániak között.

James Dods előszavában mondja: „Voltam olyan merész, hogy Rajasthan harcias törzsének és Európa ősi népének közös

szkíta eredetét állítsam és bizonyítani igyekszem. " Továbbiakban kifejti, hogy Buda azon képességei, hogy fel tudott szabadulni a kasztrendszer előítélete és hatása alól, turáni eredetének tudható be, (tehát nem annyira puhák, mint inkább lusták lehettek és ezért Ashóka, aki a lovagrendhez tartozott, nem akarta túrni, hogy ez a bizonyára jobban keveredett ága, akik egy bizonyos területen voltak, azokat kiirtotta, mert ezek nem voltak elég tiszta kussok, magyarok. Ez adja meg a választ arra, hogy miért is voltak a kiirtási műveletek. — Kiadó.)

A kasztrendszer a hindu szellemet teljesen megkötötte.

Berlinben 1939-ben kiadott *Ungarische Der manchen frühezeit der Wörker Reichs der altertum c. könyv* szerint Buda népe és törzse szittyá volt. Egy francia nő, aki a brüsszeli Université Nouvelles tanára, s aki a párizsi Sorbonon tanult, hosszú ideig Tibetben élt, ugyancsak könyvében írja, hogy Buda szittyá származású.

(Igen érdekes mesét írnak arról, hogyan született meg Buda. Ujjainban lakott a Pandava nemzetség, ami nem helytálló, mert mikor Buda született, Ujjain még nem volt meg. Ujjaint később csinálták meg a szittyá gulyások, mert az gulyeratban van. A litsabi nemzetség megvolt Kussámiban, Kussámi azt jelenti, hogy kussok, egyik része a népnek. Sárosvolt Kosalában van és a Baksa család élt ott. Itt arról van szó, hogy ezen három helyen próbálták az istenek beültetni, illetve megszületetni Budát. Miután nem tudtak az istenek megegyezni, így felkérték Budát, hogy mondja meg, hol akar megszületni. Erre azt mondta, hogy Shoddhodana király családjában akar testetölni, aki a székely nemzetségből való — székhelye Kapila Vastu, azaz Veszta Kupola — mégpedig azért, mert a család nagytiszteletű, tisztakerécsű ivadéka az ősrégi uralkodóknak.

Ez teljesen helytálló, mert ha ő a Veszta Kupolában lakott és született és ezek voltak ott az uralkodók, ez azt jelenti, hogy

ezek Szumérből jöttek és hozták a veszta szűzeket, tehát a papnői elképzelést magukkal és a veszta szűzek székhelyét meg is tartották. Egy ilyen később Ashóka fel is gyújtott 500 nővel együtt. Ez volt a papnői rendszer székhelye, ahol vigyáztak a nemzet jövőjére, fenntartására. — Kiadó.)

Buda beszélt és írt őseinek hun nyelvén. Litsabi egy nemzetiség neve, melynek fővárosa Mayallahabad. A tibeti írók azt állítják, hogy az első királyuk Niakhritsam Po a litsabiak nemzetségből származott. A székely nevet három különböző nemzetségre alkalmazták: shakya chhempo, shakya litsabi és shakya a rikhot pa, hegyi törzsek nevei, ezek a Himalája lábánál, Nepál stb. voltak.

W. W. Hunter, *Az Indiai Birodalom c. művében* azt írja, hogy a szittyá törzsek egyik csoportja a feltevések szerint északkelet felé vette útját a Gangesz völgyében és ennek elágazása Kapila Vaszta szakályi, azaz Veszta Kupola székelyei, akik között Buda született.

Dunbár, India története, 1936 c. írása szerint a fehér hunok világos bőrszínű faj volt. Rajput és Gulyerat a székely törzsek leghatalmasabb nemzetsége után elnevezett kerület, ami azt jelenti, hogy a székelyek két legnagyobb törzse a rajputok és a gulyeratiak, a szittyá gulyások.

Beal püspök írja, Hiuen-Tsiang szerint Buda korában Indiában nagy szerepet játszó nyolc rokon törzsből álló államszövetség egyike Buda törzse volt, másik törzs Vajszalia, harmadik fehér hun volt. (A fehér hun-Juecsi, nem egyforma, mert fehér hunnak nevezték hosszú ideig azt a csoportot, amely a kiválasztást végezte az egyes törzseknél, hogy kik mennek be a Kárpát-medencébe, amely a tisztább formája a szittyá faj egyes ágainak. Maga Szécsen volt a legtisztább, viszont a fehér hun maga, a dákok főcsoportja, az íjászok, a jászok egyik csoportját nevezték ki, akik a kiválasztást fogják végrehajtani. — Kiadó.)

„Nagy népek temérdek serege felhőbe borítja a Földet, a napok végén — szól Ezékiel Dániel látomásában — és e nép Jeremiás szerint kemény nemzeti ősidőkből való nemzet, melynek nyelvét nem tudom és nem értem mit beszél.”

„Tegze, olyan mint a nyitott sír, mindnyájan vitézek — Szt. János, Jelenések 20:8 szerint. A sátán a Föld négyszögletén lakó népeket összegyűjtötte, azokat diadalra, kiknek száma olyan mint a tenger fövénye.”

Általában, ami kultúránk van, az nyugat ajándéka, mondják a németek, amit mi ezer éven át csak kopíroztunk. Ha volt valami, ami sajátosnak látszott, azt is a szláv rabszolgák hozták magukkal. Ennek a lesújtó hiedelemnek saját magunk vagyunk az oka. Az elmúlt évszázad magyar történetírását nem érdekelték ezek a problémák. A magyar kacagányt öltött, szabadkőműves és megmagyarosodott idegen íróknak, közhangulatnak, meg a Béccsel egyezkedő politikai áramlatoknak nem kedvezett az ősök magasrendűsége. Fajvédelmet, veszélyes reakció felé való elhajlást látott benne, ezért az akkor írt történelmi könyveink ősi kultúráját néhány hangzatos mondattal intézik el. Ilyen kultur-történetírásunk mellett a nyugati írók torz, lesajnáló vagy megvető írásain nem csodálkozhatunk. Ma már ne sopánkodjunk ezen, és mentegessük magunkat, hanem a modern történetíró gárdánk írja meg az ősmagyar műveltség összefoglaló tudományos művét. Legyen ez a könyv félhasábosan, több nyelven kinyomtatva és tegyük azt le a nyugat tudományos akadémiáinak asztalára és helyezzük el könyvtárakba. A népek kulturcsatáiban ezzel győzelmet arathatunk. Könyvemben azt a hívő világnézetet kerestem, amelyben Kőrösi Csoma Sándor élt. Kerestem és benem él a csodás ősi múlt tisztelete. Ősi turáni fajtám szeretete, akik a világ művelődésének alapjait rakták le. Ősi műveltségünk megismerésénél a kevés írott és sírleletekből előkerült, tárgyi bizonyítékokon felül erős támpontunk azoknak a rokon népeknek ősi kultúrája. A turáni lovas pásztor népekről tudjuk, hogy ők teremtték meg az első igazi magas kultúrát. Városállamokat

alapítottak, magasrendű vallási, művészeti, irodalmi kultúrát, politikai és katonai szervezetet hívtak életre. A Szumér és hittiták birodalmait. Magasműveltségünk nélkülünk sohasem érte volna el ismert fokait. Ezt a nézetet vallja Rowlinson Henrik és György „The History of Herodotus” c. munkájukban. Szerintük volt idő, mikor az ural-altáji népfaj egész Ázsia nyugati részét lakta és magas műveltségi fokon állt. Már azelőtt, hogy az árja és szemita civilizáció kifejlődött volna.

Az emberiség történelmének hajnalhasadásán tehát eleink a civilizáció terjesztői fájához tartoztak. A honfoglaló magyarok műveltségének megítélésénél a faj egész életmegnyilvánulására kiterjedő vizsgálatnak kell lefolyni. Ki kell terjeszkednünk a valásra, nyelvre, írásra, az állami és társadalmi szervezetekre, történelemre, művészetre, életmódra és foglalkozásra. Egykori írók szerint a Balkán vidékére költözött szláv törzsek anarchiában és igen alacsony kultúrfokon éltek. Egyetlen szláv sírból sem került elő olyan anyag, amely szláv kultúráról beszélne, csak abból a korból, amikor a szlávok a VII. század végén bolgár-török hatáson átestek. Nem mi vettük át a kultúrát a szlávoktól, hanem a magyar és bolgár vitt nagy szerepet a szláv kultúra kialakításában.

Szükségesnek tartom azonban, hogy az egész nagy turáni faj jellemző vallási türelem és új eszmék iránti fogékonyságáról írjak. Azon kérdéssel szemben hogy volt-e a magyarságnak mítosza, könyvemben bővebben értekeztem. Mítosz töredékekre hivatkoztam a hun-magyar mondakör tárgyalásánál és a világirodalom által megőrzött ilyfajta hatásoknál. A honfoglalók nyelvéről írott emlék nem maradt, de biztosan következtethetünk arra, hogy minden fogalmat, érzést, gondolatot tökéletesen kifejeztek. Írásuk a nyelvet tökéletesen kifejező betűírás volt. Pryszkosz már a hunok írástudása mellett tanuskodik.

MAGYAR ÉVEZREDEK

DR. ZAJTI FERENC, Budapest, 1939

Az alábbi cikket Zaja Akhma hindu író írta a Budapesti Hírlapban 1910. május 23-án, aki az 1896-i kiállítás alkalmával Magyarországon járt és néhány évig ott is maradt.

„Mikor hosszabb nyugat-európai utam után végre Magyarországra érkeztem, mintha régi emlékek ébredtek volna fel bennem. Szinte ismerősnek tetszett nekem a táj és a nép. (Ez egy nagyszerű képmutatás, kitekerése, nyakatekerése az igazságnak). Régi mítoszok és legendák jutottak eszembe diákéveimből, midőn hindu és perzsa könyveimben olvastam egy közép-ázsiai népről, mely a történelem bizonyos szakában nyomtalanul eltűnt az Aral tó mellől. (Ez egy állítási igyekezet az írótól, mely abban az időben meg is felelt, mivel nem tudtak mást.)

Annyira meglepett a magyar viseletnek a régi perzsa óriások festményein ábrázolt turáni viselettel azonos hasonlósága, hogy valami sajátos örömmel kiáltottam fel magamban: hisz ez az a nép, amely a mi ázsiai legendáinkban véres csatázásainak közepette olyan egyszerre eltűnt történelmünk színpadáról. Dehát a ruha csak külsőség, pillantsunk csak vissza a messze homályos hindu legendákba és talán találunk benne a tárgyra nézve egyéb bizonyítékokat is. A hindu regény arra tanított bennünket, hogy két faj és ezek küzdelme nyitja meg a világtörténelmet. A két nagy faj a mongolok és az irániak faja, az árják. Mi tudjuk ma-

gunkról, hogy mielőtt Indiába jöttünk volna (figyelve kell ezt hallgatni, mert ez nagyon jó) eleink Közép-Ázsiában tartózkodtak, ott vívták véres harcaikat a mongolokkal. (Ők egyáltalán nem voltak Közép-Ázsiában, amikor a mongolok ott voltak valahol és azok nem harcoltak a mongolokkal. De így jó adni egy régi történelmi formát arra, hogy az árják már ott voltak Közép-Ázsiában, amikor a mongolok voltak ott. Ilyen nincs és nem is volt, ezzel azt akarja mondani, hogy az irániak Közép-Ázsiában voltak akkor, amikor a szittyák nem voltak sehol. — Kiadó.)

A Turkesztán alatt levő Hindu Kuss hegység, mely azt jelenti, hogy indusok temetője, megerősíti a história ama feltevését, hogy valami történelemelőtti óriási ütközetben itt győzték le és irtották ki a mongolok eleink egyik felét. Az élvemaraadtak aztán áthatoltak az afgán hegyek azelőtt még meg nem hágott falain és úgy jöttek le mostani hazánkba, Indiába.

(Ez egy szép mesének megfelel, de semmiesetre sem a valóságnak. A nagy harc Babilonban volt Kr.e. 1732-ben.) Szükségtelen vitatnom, mert történelmünk elismeri, hogy a mongol fajt teszik meg a világ legrégebbi fajának. Regényekben szörnyetgeknek festik, démonoknak, sárkányoknak tartják őket.” (Ezzel újra azt akarja bizonyítani, hogy ők a mongolokkal harcoltak valamikor a történelmi idők előtt és a mongolok legyőzték őket, és akkor kerültek ők be Indiába, holott ők annakidején, amikor az történhetett volna, akkor ők még valahol Etiópiában gyökereket, fákat, bogyókat ettek. Ez rájuk nem tartozott és nem tartozik, azonban nemzetalapító mesének alkalmas. — Kiadó.)

Honnan ered a mongol szó? Szanszkritban a Jupiter csillagot hívják mongolnak. A nyilván angolból átvett legenda azt tanítja, hogy ennek a fajnak az ősapja valamilyen égi összeütközés alkalmával erről a csillagról szállt a Földre azzal, hogy a világuralmat átvegye. Hogy Ázsiában az előkelő családok csillagokra vitték fel családi származásukat, arra több példa is van az Indus történelemben. Csak a Mahabharatát kell olvasni, t.i. a Mahab-

haratát később írták Kr.u. az I. vagy II. században, s mint ilyen — addig nem tudtak írni — megírták ezt a bráhmin papok lázas elképzelései alapján. Mikor a hinduk behatoltak Indiába, két neves család szerepelt köztük. Az egyik, amely a Naptól származónak tartja magát, a másik a Holdtól való, úgy hogy utódai a Nap és Hold fiainak nevezték magukat.

(Ez mind nagyon szép, de a Nap fiai nem hinduk, a Nap fiai a turániak, a szittyák. A másik nem, hogy nem a Holdtól való, hanem egy kitalált mese.) Így folytatja a hindu író: „Nagy volt a mongolok hatalma és dicsősége, de amint, hogy minden változó és forgandó ezen a Földön, eljött az az idő, mikor végre fölübük kerekedtek, legyőzték őket az irániak. Azzal, hogy kiterjeszkedtek gyermekeik révén Európára, kezükbe vették a világalmat.”

(Hogy ők mikor terjeszkedtek ki Európára, az csak majd Babilon elpusztítása után történt, de mindenesetre gyermekeik révén Európára kiterjeszkedtek, s majd Ninive után mint galatiak, asszír-babilóni galatiak, mire Európába értek, már úgy hívják magukat hogy gallok. — Kiadó.)

„Eme korban, mikor felvették a támadó szerepet, jelenik meg történelmünkben egy harcias nép, mely az Aral tóba torkoló Oxus és Amur folyó táján laktak. Turánnak hívták országukat, erről részletes leírás van a híres perzsa költő versében is. Annyit tudunk erről a népről, hogy a másik táborba tartozott, vagyis a mongol fajból való volt. A mongol szuprémacia tönkretétele után utolsó bástyája volt a régi dicsőségnek. A turániaknak védekezniök kellett, s természettől harcias és vitéz nép lévén le is győzték iráni ellenségeiket, a hegyekbe szorították őket, s akkor irtották ki egy részüket a Hindu Kuss hegy alatt.”

(Ezzel azt akarja mondani, hogy a kereksátrai harc az ő harcuk volt, de ez nem így van. Ott nem szittyák harcoltak irániak ellen, mert irániak akkor még nem is voltak ott — az árják — hogy ezekkel harcoljanak. A Szumérből menekült szemita fajú pártosokkal, elpártolókkal, vagy kiűzöttekkel kellett harcolni a

szittyáknak, mert azok követeltek maguknak olyan jogokat, ami nem illette meg őket. — Kiadó.)

„KIIRTOTTÁK EGYIK RÉSZÜKET A HINDU KUSS HEGY ALATT. EBBŐL A HÁBORÚBÓL MEGMENEKÜLT MÁSIK RÉSE EKKOR MENT AT INDIABA ÉS MARADT OTT AZONTÚL IS A HEGYEK KÖZÖTT. ÍGY SZAKADTAK EL A MA HINDUKNAK NEVEZETT, A MÁR EURÓPA FELE ÚTBANLÉVŐ TESTVÉRNÉPEIKTŐL.”

(Itt nem állít be évszámot, ami azt jelenti, hogy a hinduknak nevezett testvéreitől elszakadt rész egyik fele felment északra és később bevonult mint bráhminista iráni, másik fele pedig Európa felé útbanlevő testvérei, kiket Babilónból kiűztek s Galatában telepedtek le. Ezek a már azelőtt Ninivéből kikergetett asszírok, galataiak lettek, majd később áthajóztak a Pó vidéke felé az u.n. galatai gallok, tehát az asszír-babiloni galatai gallok — ez az én véleményem — egyben azonban elismeri, hogy a hindu testvére az asszír-babiloninak. — Kiadó.)

„Az irániak támadásaitól felkelt turániak most megmozdulnak és minden irányban támadólag kezdenek fellépni ellenségeik, az irániak ellen. Ó-Irán ellen folytatott háborújuk le is van írva, melyben olyan félelmetesen mondja róla az író, hogy a turánok lovainak dübörgése olyan remegésbe hozta a Földet, mintha az ítélet napja közeledett volna.”

(Itt újra időhibába esik, mert a szittyá lovasok Kr.e. kétezer után indulnak el Kisázsia felé. Ez nem lehetett a világ kezdetén és nem lehetett a mongollal, vagy a mongolok utáni szittyá nép, amely Szir-Darja, Amu-Darja, tehát az Aral tó körül. Az idő nem egyezik a két történelmi eseménynek beállított mesével. — Kiadó.)

„Századokon át folyt ez az Ó-Irán ellen való háború, végre a turániak királya legyőzte és elfogta az iráni királyt. Szükségtelen mondanom, hogy azok a turáni nevek, Sáménában előfordultak, elferdültek az író tolla alatt és sok nehézséget okoznak az össze-

állított nyelvészetben. Egészbevéve azonban változó szerencsével folyt az Irán-turáni háború és a költő egyik strófájában azt írja, hogy ezek utódai már legyőzték a turániakat, de ami különösen azt a népet illeti, mely most rómaiak Pannóniájában lakik, a magyaroknak, illetőleg mintha a turániaknak Kína ellen folytatott hadjárataiban találkoznánk nevükkel. Mert a turániak az irániaknak Hindu Kuss alatt történt legyőzése után tovább hatoltak kelet felé és betörték Kínába. (Ez sem fedi a valóságot.) Híres és Indiában ismeretes történeti művek, amelyeket indusok írtak, de a tökéletességükön fogva rendkívül alkalmas perzsa nyelven említik, hogy ezt a két turáni törzset, mely leggyakrabban betört Kínába, a Japogy és Magyagy törzs volt. Ellenük építette volna az akkor uralkodó kínai császár a híressé vált óriási kínai falat. Ha nem csalódom ennek a kínai falnak az építése Kr.e. 210 körül esik.

Fenti munkák szerzői nyilván kínai szerzők munkájából értesültek arról a két harcias törzsről. A szavak perzsa elferdítéséből pedig arra lehet következtetni, hogy a kínaiak ezt a két szót Jahannak és Magyadnak ejtették ki.”

(Ez újra csak nem helytálló. 1910-ben mindezt el lehetett mondani, azonban mai tudásunk szerint nem. Azok nem mentek el onnan, mert ezek a mesék, amik az Indiában ismeretes történeti művek írtak, mind a XV. században készültek, mikor már Indiában rég elmúlt a kussok hatalma, mert a legkésőbbi kuss csoport 800 körül indult el a Kárpát-medencébe Indiából.

Ők akkor még írhattak ilyen meséket, mert nem volt aki ellenőrizze, így jól kitekerhették a nyakát, s ezekután azt lehetett hinni, amit ők mondanak, mert erről írott és mások által elfogadott könyveink nem voltak. De ez egy borzasztó nagy elferdítés.

Második fontos megállapítása, hogy a csillagászatot hol kultiválták. Mondhatjuk, hogy a szittyák évezredes pásztori életük alatt tett tanulmányaikat átvitték Szumérba — a Nap ismeretét és annak fontosságát — onnan később átkerült Babilonba, a-

honnan elmenekülve, tudjuk hogy a csoport Karthagóba ment. Karthagóból ketté válva Karthagó elfoglalása alkalmával egyik részük bement Afrika közepébe, kiket állítólag 45 éve már a franciák állandó megfigyelés alatt tartanak. Ezek sajnos már nérgek, s nincs is meg az a felfogóképességük, ami a meglévő kultúra folytatásához szükséges lett volna.

Ha figyelmesen követjük a történelmi eseményeket, akkor akadály nélkül le lehet vezetni, hogy miből is alakul az ki. A tudásnak családon, illetve fajon belül hosszú időközön át való levezetését megláthatjuk a Bólyai családban, akik Indiában mint királyok, mint tudósok, mint vígjátékírók szerepeltek, majd évezredekkel később mint tudjuk, Magyarországon ismét feltűntek. A Kolozsvári Egyetem is Bólyairól van elnevezve. Mert Bólyai volt, ki a nagy számtani tudományokat és a számjegyek összeállítását megcsinálta. A 0-t is ő találta fel, majd később az arabok visszavitték, s úgy tüntették fel, mint saját alkotásukat, (az amerikaiak használják a 0-t). Ez Toynbee megállapítása is.

Hogy az amerikai kultúrát úgy állítsák be, mint ahogy azt beállították, ahhoz feltétlen tudással kellett odamenni. Hogy az egyes építményeket előállítsák, ahhoz meg kellett először találni a megfelelő anyagot, majd pedig kiépíteni, azt a sokezer szeres számot megcsinálni ami annak a felépítéséhez szükséges. Abba bizony eltelt jó néhány év. Ezt csak olyan nép tehetette meg, aki azokat már ismerte, mert egy teljesen vad nép olyan rövid idő alatt (1200-1400 év) nem tudta volna megalkotni, ha nem lett volna már benne a vérében, agyában. Az amerikai kultúra felépítéséhez, azok akik ezt majd elferdítve leírták, azért adtak olyan hosszú időt, hogy az kifejlődhessen, ezért írnak 10-20.000 éveket.

Ez csakis úgy alakulhatott ki, hogy azok akik azt megépítették, azok elődei már sok ezer évvel azelőtt megépítették ugyanezt, de nem ott, oda csak vitték magukkal. A külső mázt, amit erre rákentek, le kell hámozni és követni a történelmet visszafelé

és rá fogunk jönni és rá kell jönni arra, ami tulajdonképpen valójában történt.

Ugyanez vonatkozik a putnai kolostorra is Moldvában, a mai Romániában. — Kiadó.)

* * *

„Krisztus utáni V. században a hunok kezdik elveszíteni hun nevüket. Egyik törzsük, miután nagyon hatalmas rokontörzs voltak, világgá mentek új hazát keresni, s amíg egyik részük északi irányban eljutott Mandzsuriába, másik részük — egyik rokoni törzs társaságában — Kelet és Hátsó Indiában telepedett le. Eme turáni népének egy része később Nepálban, s ettől keletre eső tartományokban, illetve a síkságok és hegyes vidékekre költözött. G. Brodeur angol tudós írja, hogy Kr.u. az V. században a hunok elárasztották Észak Indiát, mint ahogy elárasztották Európát. Azonban itt külön megjegyzem az elárasztást, tehát az V. században, miután már Európából visszavonultak mandzsuri területre. Ezeknek a kitartó lovas, fürgé lövész mongoloknak egy töredéke épségben maradt meg, de elszigetelten, le-származói a mai rajputok.

Dunbar, India története, 1936 című művében szintén ugyanezt írja. Hagyomány alapján a rajputok arra tartanak igényt, hogy ők Agnikulától származnak. De nem mindegyik rajput nemzetségnek indó-árja az eredete. Rajput legelőkelőbb nemzetség kasztjai közül számosan India későbbi támadóinak, így a szittya gulyásoknak és a fehér hunoknak felsőbb osztályából származnak.

Ez nagyon fontos, jegyezzük meg, hogy a **fehér hunok** magas, **világos bőrszínű faj volt** és nem hasonlítottak ahhoz a néphez, azokhoz a hunokhoz, akik Európában megjelentek Kr.e. 380 körül. Ezek az idegenek Indiában letelepedtek azon a területen,

mely jelenleg Rajput és Guljerat néven ismeretes, a székely törzs leghatalmasabb nemzetsége után elnevezett területen.

Később ezek átvonultak vissza a Gangesz vidékére. Ezek egyikétől, a guljerat nemzetségből származott azon királyok sora, akik elfoglalták Kanaujt Kr.e. 840 körül és fővárosukat áthelyezték Harsa birodalmi városba. Még a Rajput dinasztiák Malvá és Bundelkandban jutottak hatalomra (Cambridge History of India, 1938)."

Továbbmenve Dunbar így ír: „India építőművészetét ezek a turáni szittyák alkották, ahogy a neves Fergusson mondja. **Mindazt, amit építettek Indiában, a turániak építették.**”

Még a magyar Puska József professzort hallgassuk meg: „Baktria és India és a szittyák földrajzi helyzetüknél fogva a történelem tanulságaként 800 évig érintkeztek nap-nap után a perzsákkal. (Ez egy hibás megjegyzés, mert a szittyák tulajdonképpen ott éltek majdnem 20.000 évig.) Ha nem így lett volna, nem volna érhető a nagymérvű azonos jelleg ruházatban, építkezésben. Nem állítom ugyan, hogy mi egyenes leszármazottai vagyunk a baktriai és indiai hatalmas szittyáknak, a nagy szittyá tenger hatalmas hullámlásának, de határozottan vallom, hogy a VI. században a már VISSZAFELE HÖMPÖLYGŐ HULLÁM JELENÉSÉNEK HELYÉN SZÜLETETT AZ A HULLÁMFODOR, amit ma magyar nemzetnek hívnak. Mindezeket figyelembe véve igazán mondhatta, szinte végrendelkezésszerű kijelentésében a valójában szemtanú Kőrösi Csoma Sándor, hogy: „Keressetek, kutassatok, mert az egész világ egyetlen nemzete sem talál annyi kincset kultúrájának gyarapítására, mint a magyar társadalom az ősi India kultúrájának tárházában.”

Immár bizonyos tény, hogy még az árjának nevezett asszír-babilóni menekültek előtt (akikbe beletartoznak a Szumérből menekülő hurriánok, kasziták és mittanik), India ősteleplői a turáni szittyák. Már Krisztus előtt néhány évezreddel, a mai magyar honterületről Indiába került szittyák voltak azok a népek,

akik megalkották India tulajdonképpeni ősi kultúráját. India nagyszerű építésze és India hatalma, vallásos megmozdulása, úgymint Buda, Zarathustra és Krisnya a maguk fajtája szerint ezekhez a turániakhoz tartoznak.

A turáni elgondolás alapeszméje, építészetének, irodalmának és filozófiájának gazdag megjelenési formája, ugyancsak művészet és csillagászat, úgy a vallásos elmélyüléshez szükséges lelkesége és a magyarral rokonfajták bensőséges tényének a kitermelődése.

A szittyákról mondják, annyi bizonyos, hogy nagyon igazságosak voltak, tartózkodtak a fegyveres cselekvéstől. (Ez egy igen fontos kijelentés, hogy tartózkodtak a fegyveres cselekvéstől, kivéve ha megtámadták őket.)

Alexandriai Kelemen szerint az érc keverését egy szittyá találta fel. A szittyá nép vitéz, a szittyá nép szabad. Jött a görögökhöz a szittyák földjéről egy bölcs férfi, az ottani barbárok közül. Nem szószaporító, nem csevegő bölcsességgel, hanem elve volt a szabados életmód, józan ész, rövid és találó beszéd.

Lacius Diogenes mondja: „Midőn szabadon beszélt valaki, azt mondták róla, hogy a szittyá beszédmódot utánozza.”

Anakarszisz szittyá bölcs arra a kérdésre, hogy mi a jó és mi a rossz az emberben így felelt: „A nyelv”. Ő állította azt is, hogy jobb egy sokatérő baráttal bírni, mint a sok semmirevalóval.

Eskipilus elnevezése a szittyákról: Jó törvény, szittyák.

Szinmusz írja a pásztor szittyákról, hogy közülük senki sem bánt semminemű állatot, vagy igavonó barmot. Tejjel táplálkoznak. Úgy élnek, hogy mindnyájuk birtoka és összes vagyona közös. Ez szent és igaz.

Strabo írja a szittyákról, hogy igen egyszerű gondolkodásúak, azok őszintén becsületesek és legkevésbé sem ármányos észjárásúak, nálunk sokkal szerényebb igényűek és kevéssel beérik. De azért nagyhírű filozófusai voltak, mint Abarisz, Tokszarisz, Anakarszisz. Abarisz és Anakarszisz nagy becsületben éltek, mert honfitársaik barátságos, igazságos és romlatlan jellemet tanúsítottak. A szittyák igazságos emberek. Nem ismernek győzelem-takarítást, sem szatócskodást, kivéve az árucserét. Anakarszisz és Abarisz bölcsök könnyedség, tökély és igazságszeretet jellegét tüntették fel.

Strabonál olvassuk Echos következő kijelentését: A bölcs Anakarszisz a nagyon Istentűrő pásztor szittyáktól származik. Ugyancsak szerinte a szittyák a legigazságosabb erkölcsökben élnek. Vannak némelyek a pásztor szittyák között, akik az igazságuk által mindenekfölött kitűntek. Anakarszisz a szittyá bölcse találta fel a fűvót, a kéthegyű horgonyt és a fazekas korongot.

Szenalon írja, az argus szittyákról, hogy Ázsiában laknak, saját törvényeik szerint élnek. Leginkább szerénységük és igazságuk miatt tűnnek ki.

Homérosz írja, az abiuszoknak nevezett szittyákat a legigazságosabb embereknek tartja. Máshelyen így ír: a tejjel élő szittyák a legigazságosabb emberek.

Dio Kriszosztónusz Kr.u. I. század közepén a PÁSZTOR szittyákat, ámbár nincsenek házaik, nem vetnek és nem ültetnek, semmi sem akadályozza abban, hogy igazságosan és törvény szerint éljenek. (Jegyezzük meg, hogy pásztor szittyákról beszélünk.)

Hipokratesz feljegyzése: A szittyá szekerek közül a legkisebbek is négy kerekűek, mások hat kerekűek.

Horiulusz Kr.e. 472-399 mondja: A juh legeltető székelyek származására nézve szittyák. Lakták a búzatermő Ázsiát, a ván-

dorpásztoroknak, eme igazságos embereknek voltak a gyarmatosai. (A székelyek nem hogy már Kr.e. 6000-ben vagy még korábban éltek, de itt is megjegyzik — tehát Kr.e. 472-ben — a székelyeket mint származásra nézve szittyákat ismerik, akik a búzatermő Ázsiát lakták. — Kiadó.)

Tokszarisznak, a szittyá bölcsnek az athéniek mint vendégbarát orvosnak síremléke mellett fehér lovat áldoztak. Az emlékoszlopon szittyá férfi volt kivésve. Balkezában kifeszített íjját, jobbáiban úglátszik könyvet tart. Földön fekszik az oszlop, de mégis mindig meg van koszorúzva. Tokszarisz szavaival a szittyá barátságáról írja, hogy a szittyák, ez az idegen jámbor faj, hozzászokott minden halandó dolgot megvetni. Azok a szittyák, akiket királyi szittyáknak hívnak, Neptunnak, a tenger istenének is áldoznak. Szoborképmások, oltárai, szentjeinek készítését nem tartják szükségesnek. Kivéve Marsot. Mars képmása a vas-korong, ennek hoznak évente barom és lóáldozatot, inkább ennek adnak, mint a többi istennek.

Procopius szerint a fehér hunokat, mint becsületességükről és egyeneslelkűségükről híres férfiakat emlegeti magasfokon.

Menánder szerint az európai szittyák, vagy másként a Fekete tenger innenső partján lakó géták önmegtartóztatásukról voltak híresek. Ezek a géták maguk tulajdonképpen a dákok. A közülük származó Menánder görög vígjátékíró világosan mondja, Ciceró feltűnően magasztalja Anakarszisznek, a szittyá filozófusnak csodálatos bölcseségét.

Bénusz tanúsága szerint Anakarszisz képmásához ezt az emlékmondást szokták írni: „Beszédben, evésben mértékletesek legyünk, szégyenletes dolgoktól tartózkodjunk.”

A PÁRTOS népet a szittyáktól ELPÁRTOLTAKNAK nevezik. Ez a pártos nép ruházatuk, nyelvük, törvényeik NEMI MÓDOSULÁSSAL a szittyákéval egyező.

Justinius nyomán **Bartinius** gyűjti csokorba a szittya erkölcsi értékes voltát. A szittyák nemzete harcedzett, megverhetetlen, nem ismeri a fösvényiséget, nagyravágyást, a legyőzöttektől semmit nem követel a dicsőségein kívül, tejjel és mézzel éltek. Az igazság náluk nem törvényekkel volt elfogadtatva, hanem jellemükbe volt oltva. Nem volt nagyobb gonoszság náluk a lopásnál. Ezüst, arany után nem nagyon kutattak, de szerették abból a szempontból, mert ők maguk szerezték saját munkájukkal.

Lin Yutang: Mi Kínaiak c. művében írja: Kína művészi szeleme a IV. és V. században vált tudatossá. Ebben a korszakban fejlődött ki a művészet és irodalmi kritika. Ekkor született meg az írási stílusban az abszolút művészi tökélyre emelkedett ritmikus vitalitás elve, mely az egész kínai festészet alapelve lett. Aztán következett majd a VIII. század, amely Isten tudja miért, a kínai történelem legtermékenyebb korszaka volt festészetben, költészetben, prózában. Részben talán megmagyarázhatja a dolgot, hogy az előző század forгатagában friss vér jutott Kína ereibe. Li-Po és Wang Wei északnyugaton született, hun területen, ahol a fajkeveredés erősebb volt. Wang Wei vitte be a kínai festészetbe a kínai költészet szellemét és technikáját. Impresszionizmásával, líraiságával, annak kiejtés és kifejezésével hogy hogyan kerüljön be a művész egyéniségébe a műve, hogy mégse a pusztán hasonlóság, materiális valóság utánzása legyen művészetének egyedüli célja. Úgy azonban, hogy igazságot, összhangot, vagy valószínűséget mégse kelljen feláldozni.

Cyrus, amikor Baktria meghódítása után szittya területre merészkedett, a szittyasághoz tartozó maszagéták után, akik tudjuk, hogy a Gangesz melletti székelyek (Nilus menti kuss, viszszavonuló kussok ezek a maszagéták), akik később Attila népének egy részét alkották, Dárius pedig az Al-Duna mellékén lakó szittyaikat támadta, tehát fajilag hozzá tartoztak az ezen a vidéken lakó dákok (azt tudjuk, hogy ott a dákok voltak a régi parancsnokság) és ezek verik meg.

Beal püspök, a kínai nyelv professzora, Hjuan Chang munkájának határozottságát igazolja, hogy Buda korában Indiában nagy szerepet játszott a nyolc rokon törzsből álló székely államszövetség. A másik törzs, Vaiszalik törzse, a kínai kútfolkben mint Szue-chi, szittya fajú nép említetik állandóan. Szue-chi az maga Szécsen. A juecsi népekről viszont további bőséges adatok állnak rendelkezésre, amelyek határozottan igazolják, hogy a juecsi törzsek ugyanaz a faj volt a fehér hunokkal (illetve a szécseniekkal, mert Szue-chi — juecsi — szüecsi — szücsen — szécsen).

Az európai történetírók legrégebb adatai Kr.u. a II. század elején már a Káspi tó fölött levő hazájukra emlékező hunokról beszélnek. Az Ural vidékén települnek inkább, akik ott a finnel rokon népekkel hosszabb ideig együtt laktak. Bár érintkezett ez a két csoport régebbi idő óta, Kr.e. 8-10.000 évvel szomszéd volt mindig, ez a két népcsoport. A szittyák EGY RÉSZÉ, egészen határozottan bizonyítható, hogy az ÁRJA NÉPFAJHOZ tartoztak, és egy bizonyos árja nyelvet beszéltek, az viszont még NINCS BEBIZONYÍTVA, hogy nem voltak a szittyák között idegen fajaik, talán tatárok, akiket hozzátartozójuknak tekintenek.

(A hurrián, mint a templomi prostituáltak leszármazottai, akik Indiából jöttek ki, mint ütközőpontot tették be Kisázsiaiba és maguk a kasiták mondták, hogy szittyák, viszont ők lelükben mégis visszavágytak saját szemita mivoltukba, mert ezek voltak azok a menekülők, akik Szumérből a 3100-2300-ig terjedő városok közötti háborúskodás eredményeképpen elmenekültek és Indiában megkezdték az indusvölgyi, majd a gangeszi — Orissza települést, amit Áshóka tisztított majd ki. Azok, akik onnon kivonultak Kr.e. 1780-ban, azok feltétlen ezek a sumériai menekülökből alakított csoportok lettek, a hurriánok, mittanik és a kasziták. Ezeket szittyáknak is hívták, ezekben benne volt a szemita faj, mint olyan.

Kevert nyelvet beszéltek, de részben a keveredés folytán a szittyákhoz tartoztak. Lényegében ezek voltak azok a „SKYTHARUM EXULES”, azaz kiválasztottak a szittya népfajból, akik

nem voltak tiszta szittyá fajúak, mert már keveredettek voltak. Volt bennük árja szittyá is, azonban ezek az árja szittyák sajnos csak bajt, felfordulást csináltak, emiatt el kellett őket választani. Ezekből lettek ott a későbbi tatárok is, akik majd megtámadták Magyarországot.)

„Örömmel állapítom meg — mondja tovább GEIGER — hogy véleményem is egyező MASPEROVAL, aki határozottan kimondja, hogy a szittyá a legősibb faj volt az emberek között, és legalábbis részben a turáni faj azon népéhez tartozott, akik Finnország mocsaraitól egészen az Amur folyó partjáig még ma is lakják Európa és Ázsia északi részét. Parwana Jaksban igen érdekes helyet találunk, mely Irán legjelentősebb népét sorolja fel és pedig dicsérettel emlékezünk meg az iráni, turáni és daha részekről való jámbor férfiak és nők lelkiületéről.”

KÁRPÁT-MEDENCEI NÉP

EMBER	500.000	} éves
MEZŐGAZDASÁG	10.000	
CIVILIZÁCIÓ	10.000	

Ez maga az A NÉP, amelyikhez ez a STÍLUS tartozik. Ez hozta magával azt a bizonyos kulturális állapotot, amit feltétlen szükséges hogy tudjunk — és MINDEN EMBERNEK SZÜKSÉGES TUDNIA — az emberiség történetét. Ez az egyik legfontosabb KÖZTULAJDONA az egész emberiségnek, hogy tudja tulajdonképpen miként alakult ki, kik alakították ki anélkül, HOGY AZ VALAMILYEN HÁTRÁNNYAL LENNE VALAKIRE, mert hiszen EZ AZ EMBERISÉG TÖRTÉNELME.

Az emberiség történelmét azok alakították ki, akik valamilyen formájú, stílusú munkákat készítettek, előállítottak bármilyen legyen is az. ABBA a kategóriába TARTOZIK, AMELY folytonosan EGYMÁSUTÁN CSINALTA EZT és ezzel lehet követni, hogy hol jártak, hol fordultak meg.

Meg lehet találni ugyanezt a stílusú munkákat vagy edényeket, írásokat. Mindezek alapján lehet megállapítani, hogy valamilyik tárgy egy bizonyos fajú néphez hozzátartozik, az a fajú nép haladt azon a vonalon ahol az a bizonyos tárgy volt található és

volt használatban, vagy vitte magával. Így lehetetlen tévedni, hogy melyik az a munka, amelyik ehhez a néphez tartozik.

Miután a JÉG VISSZAVONULT, Európában volt EGY NÉP, amely kisebb-nagyobb MEGSZAKÍTÁSSAL MENT NYUGATRÓL KELETRE Ázsiába a Fekete tenger és Káspi tó felett. EZ FELTÉTLEN MINDIG MEGVOLT A TÖRTÉNELEM FOLYAMÁN IS.

A HYKSZOSZOK ELMENTEK DÉLRE, S EZ A KELTSZÉS KB. KR.E.2000 ELŐTTRE TEHETŐ. DE NEM CSINÁLNAK SEMMI NAGY DOLGOT, JÖNNEK ÉS ELTŰNNEK NEM ÚGY MINT EGY NÉP, HANEM ÚGY MINT EGY VEZETŐ RÉTEG, EGY ARISZTOKRÁCIA, AKIK ELFOGLALJÁK, DE NEM ERŐSZAKKAL. NAGYON AKTÍV NÉP VOLT. AZONBAN MI NEM MONDHATJUK AZT, HOGY EZEK ÁRJÁK VOLTAK. EZ EGY NAGYON EREDETI NÉP VOLT, AKIK HATÁROZOTTAN MEGMUTATTÁK, HOGY ŐK MEGVANNAK ÉS FELTÉTLEN ROKONOK A MÁSIK NÉPPEL AKIHEZ JÖTTEK. KIMUTATTÁK EZT AZZAL, HOGY EGYFORMA A NYELVÜK. EZEK A MAGYAR-SZITTYÁK. EZ A NÉP AZ, AMELY MÁR FELTALÁLTA A LÓNAK HASZNÁLATÁT. EZEK A LOVAS NÉPEK FELTÉTLEN KÜLÖNBÉK ÉS NAGYON BARÁTSÁGOS, KEDVES EMBEREK. MOST ÉS MINDIG, EGÉSZ ÉLETÜK ALATT. NAGYON MAGABÍZÓK, NEM KERESIK HOGY TÚL INTELLIGENSNEK, TÚL MŰVELTNEK MUTASSANAK, DE KERESIK A MOZGÁST, AZ ERŐT ÉS A BARÁTSÁGOT. EZZEL ŐK NEM AKARNAK TOVÁBB MENNI, CSAK AZT KIMUTATNI. ŐK AZOK, KIKNEK MEGVAN AZ ELŐNYÜK A GYŐZELEMRE. PL. AZ ISTENKÉNT LÁTSZÓ MONSZTER OLYAN, AMINEK 4 LÁBA ÉS 2 KEZE VAN, AKIT A GÖRÖGÖK „CENTAURNAK” HÍVNAK. TEHÁT EZEK A MAGYAR SZITTYÁK A LOVAIKKAL. HOMÉROSZ SZERINT EZEK URÁK ÉS NAGYON GÁLÁNTAK VOLTAK.

MÁSIK RÉSZE ENNEK MEGJESZTI A SÖTÉT KORBAN EGÉSZ EURÓPÁT (HUNOK).

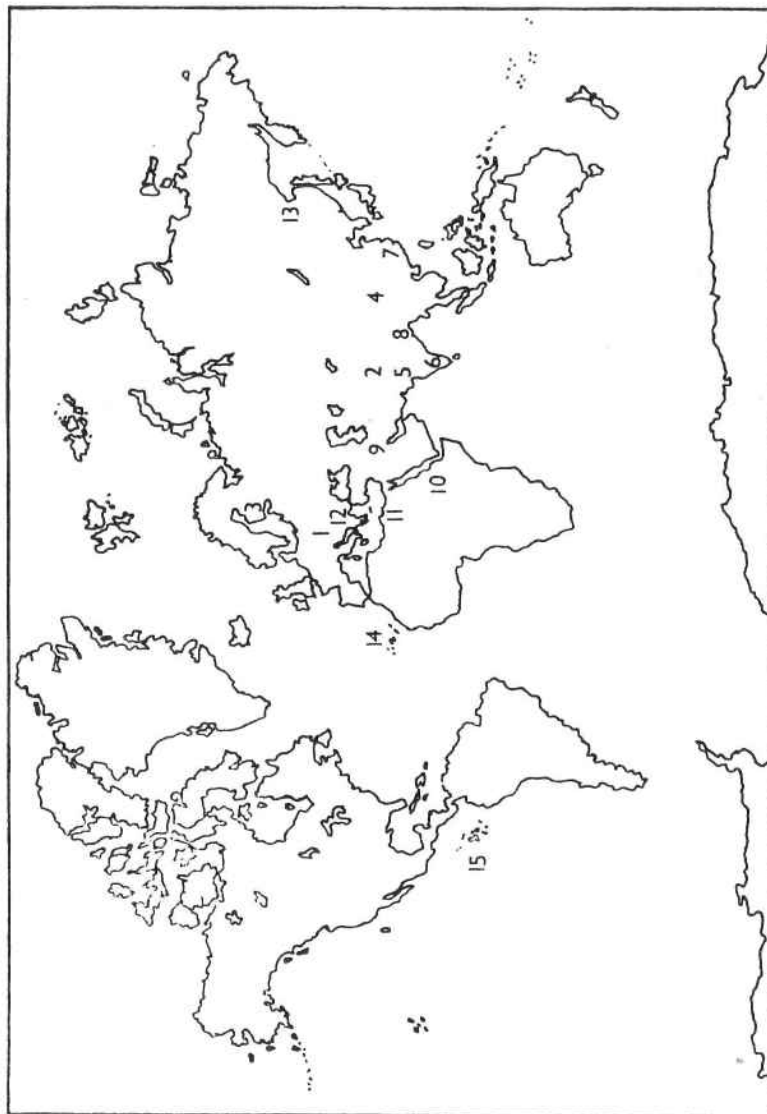
A NÉPEK NEM ÉLTEK EGYEDÜL, DE MEGLEPI AZ EMBERT HA RÁJÖN, HOGY AZ AKIRÓL ÚGY HITTE, HOGY EGYEDÜL VAN, VALÓJÁBAN ROKON A MÁSIKKAL.

Az egy nyelvet beszélő népekkel történő történelmi események láncolatának követésével könnyen le tudjuk fektetni, annak mozgási és fejlődési vonalát, a tényleges történelmi események sorozatának megvilágításában.

A szittyák azt hitték, hogy Szuméria mentes lesz a szemita beszivárgástól, illetve akkor nem is tudták hogy a szemita beszivárgás egyáltalán veszélyes, mert lelki beállítottságuknál fogva MINDENKINEK JOGA VAN ÉLNI. Színük sem volt fekete, így úgy gondolták, hogy a KEVEREDÉS NEM FOG NAGYOBB BAJT HOZNI. VISZONT NEM ÍGY TÖRTÉNT.

MAGYARAZAT AZ IRÁNYVONALHOZ

1. Kárpát-medence — kiindulási pont
2. Települési hely — Hindu-Kusz, Szín-Darja, Amu-Darja
3. Finnek
4. Széczeniek (Széczen) — Himalája keleti oldala
5. Dákok Közép-Indiában
6. Magyar csoport Dél-Indiában
7. Kunok Fu-Kuenban
8. Székelyek Orisszában
9. Székelyek Szumérban
10. Székely-Kun-Magyar (Madjol); Kussok Nubiában
11. Hykszoszok a Nílus déli felében
12. Szittyá fővezérség Myceneában
13. Hunok Madzsariban (Mandzsúria)
14. Kanári szigetek
15. Közép- és Dél-Amerika



IRÁNYVONAL

Hogy a szittyá nép történelmét az egész életen át, s ezzel együtt a magyarok történelmét is megérthessük, ahhoz feltétlen be kellett állítani a magyar nép egyéniségét. Enélkül nem fogjuk tudni soha megérteni, hogy miért lett azzá amivé lett, az egész szittyá népcsoport, melybe a sok ágazata beletartozik mint olyan.

Alkotni tudása mellett, megvolt a természetnek ismerete, az élet mibenléte és egyéni karaktere, karakterbeállítás szerint, hogy hogyan látták az életet és mi vezette rá arra, hogy mindig feladtak területeket, amit először ők már kiépítettek, de a beszivárgás vagy színkeveredés miatt mindig fel kellett adniuk. Ez vezette őket és minket sajnos még a mai napig is.

Hogy a történelem később miért alakult úgy ahogy kialakult, ez először lelki beállítottságára, fennsőbbbségi tudatára és az ebből származó nagylelkűségre vall, ami a hunokban is megtalálható; hogy nem használnak erőszakot semmilyen más ember ellen, függetlenül színétől és életfelfogásától. Inkább ők adtak fel — mint nagylelkű emberek — területeket. Megfigyelhetjük hol és milyen területeket adtak fel kész kultúrával, de az átvevő nem tudta megérteni, vagy továbbfolytatni; habár jóideig együtt éltek az elválás előtt.

Nagyobbnak tartották magukat mint ember bármely más népnél még akkor is, amikor már el kellett végezzék azt a nagyon

súlyos családi és testvéri élet feldúlásokat hozó határozatukat, amely szerint KITISZTÍTOTTÁK, tehát elválasztották a NEM TISZTÁKAT, FÉLTISZTÁKAT a maguk köréből, olyanokat, akik már KEVEREDTEK és erkölcsileg nem álltak azon a magas ponton mint ők.

Azért mondja az egyik történetíró tudós, hogy „Hammurabi egy nagyon okos és becsületes ember volt, de lovagiasság, emberiesség szempontjából nem állítható egyvonalba a mycenészekkel, vagy a hittitákkal.”

Tehát abban állapodjunk meg — és meg kell állapodnunk — hogy a szittyáknál is az történt már ezredévekkel ezelőtt, mint ami történt és történik az utóbbi két évtizedben az angol intézkedésekkel (ők is inkább feladták Indiát vagy Ugandát, mint-hogy a keveredés olyan mélyre hasson az ottlévő másszínű emberek által de mégis megtarthassák emberi mivoltukat).

Azt mindig szem előtt tartották, hogy nagyobb állással, észbeli tudással, nagyobb kötelességek is járnak. S nemhogy szem előtt tartották, de mindig végre is hajtották, mert SEGÍTÉS, az egyik legnagyobb EMBERI MIVOLTÁT mutatja meg.

A következő történelmi események sorozatának bemutatásában, a magyar-szittyaság levezetése olyan kell legyen, amely a magyarság szempontjából ki fogja mutatni, hogy a magyar-szittyai történelem; feltétlen a családja ágainak történetét tárja elénk és ez magyar szempontból nagyon fontos és elengedhetetlen, mert máskülönben nem lehet megtalálni a magyart, mely nem egy bokor alatt kikelő gombából alakult ki. Bemutatja, hogy a MAI FÖLDÖN MŰKÖDŐ KULTÚRA, visszamenőleg már kezdettől fogva, ezen a népcsoporton belül alakult ki és EZEN A NÉPCSOPORTON KERESZTÜL FEJLŐDÖTT AZZA, AMI MA LÉTEZIK A FÖLDÖN. A történelmi események vonalát azonban, hogy megtaláljuk és követni tudjuk, ahhoz feltétlen szükséges visszamenni arra az időre, amikor a Jégkorszak befejeződött.

Taylor történész mondja: „A Jégkorszak befejeződése után a Kárpát-medence és a Kárpát-medence alatti rész és a Kárpátok vidéke az általában, ahol az akkor ott életbenlévő és kialakult népcsoport kisugárzott, időnként kivándorolt kelet felé. Ezek a kisugárzások nem egy, hanem több csoportban történtek, s mint ilyen EGY AZONOS NYELVET BESZÉLTEK, EGY AZONOS NÉP, mely abban az időben teljesen szókefajú nép volt.”

Ez a nép mindig kelet felé igyekezett menni, az életükhöz szükséges élelmiszer megszerzése céljából, a mai úgynevezett Orosz síkságon át. Ezek a népek szabadon éltek és terjedtek abban az időben a még teljesen üresen álló nagy pusztákon, de legelőterületeken a ma elnevezett Okhotsky tengerig a mérsékelt égvön. Ezen a területen éltek 20-30,000 éven át.

A Jégkorszak befejeződése után, hogy egyes csoportok mentek kelet felé, ugyanugy más csoportok, de nem olyan nagy számban, a jég visszavonulását követték észak felé. Ugyilátszik azok megtartották nyelvüket, amely az idők folyamán változáson ment keresztül a más népekkel való érintkezésük következtében. Ezek a ma úgynevezett FINNEK.

A sokezeréves különélés következtében természetesen az új szavak miatt, a fajjegyeztetés nehézségekre ütközik, de az együtartozás és a kiindulási pont feltétlen ugyanaz, mint a szittyamagyar fajnak.

A szóke ág tartotta magát mint olyan, s ez volt tulajdonképpen az agybelileg jobban kifejlődött. Ezeknek megadatott a gondolkodás, azaz a helyzetek kihasználásához szükséges tervek és folytatólagos tökéletesítése az egyes élelmiszerek beszerzéséhez nélkülözhetetlen szerszámok előállításához való tudás. A családnak más népekkel való keveredését a szóke ág nem találta teljesen helyénvalónak, mert akik már keveredtek, azokon bizonyos visszafejlődési jelenségek mutatkoztak. Nem az egymásközi testvéri megértés alapján élő csoportok lettek, mint maga a szittyai,

aki feltétlen előnyben volt, ki tudta használni a természeti adottságokat.

A keveredés kimutatható példája pl. a „Royal Hordes” c. könyv fedőlapján tisztán látható. Az apa fekszik — úgyhiszem halott — a fiú a kép jobboldalán ül, baloldalán egy nő. A nő az nem szittya, a nő mongol típus. Amint látszik, ez a tiszta szőke magyar faj férfiágát mutatja, maga a fej, szakáll, bajusz, tehát ez feltétlen egyezik a pártosok, avarok, myceneások, dákok visszamaradt részlegeivel, akik mind szőkék voltak. Ugyancsak jó néhány Indiában levő kőfaragáson és festményeken megtalálhatók ezek a nyomok.

Mikor később felvetődik az a kérdés, hogy miért és hogyan alakult ki a magyar név, azt a következőképpen vezethetjük le: MAMA — más, GYEREK — közös. Tehát a MAMA az idegen, vagyis MA az anya, GYA a gyerek és az R azt jelentette, hogy az úr, illetve az apa. Ez a természetes, egyenes kialakulása a magyar fajnak. MAGYAR azt is jelenti hogy: erő, nagyság, hatalom. Ő a kezdeményező, ha kell rendet teremt (harcol), ő mondja ki a végszót.

A szittya a nagy pusztaságokon megtanulta a természet erejének mibenlétét. Először is rájött arra, hogy a Nap az, ami az életet adja. Amennyiben nincs napsugár, a Nap nem jön ki, akkor hideg, hűvös, vagy sötét van és nincs olyan élet, mint amikor a Nap süt. Tehát rájöttek hogy az életetadó maga az egyedüli természetes adottság csak a Nap. Ez tiszteletet váltott ki belőlük, mert tudták, hogy a tulajdonképpeni élet maga a napsugár. Ki-fejlődött bennük az is, hogy a Nap csak nappal van, és mi van éjszaka? Mikor a Hold feljött, bizonyára világított, de nem tisztelték annyira, mint a Napot, azonban elismerték szükségességét és némi tiszteletet is a Hold iránt. Ezt mindenütt ki is fejezik.

Hogy a naptiszteletet és annak fontosságát kimutassák, legelső alkalommal mikor odáig jutottak, hogy a fém előállításának

titkát megtalálták, akkor készítettek fémből napkorongot, amit tükröknek használtak. Ezek a napkorongok, ezek a tükrök minden egyes helyen, ahol ásatások történtek megtalálhatók azokban a sírokban, melyek ehhez a néphez tartoznak, úgy Japánban, mint Kínában, Indiában, Kisázsiaiban, a Bajkál tó körül vagy Lengyelországban. Ott ahol ilyen tükröket találnak, azok a Nap fiainak a jelvénye, a szittya fajhoz tartozó népek.

Határozottan kimutatható, úgy a cserépmunkákon, mint temetkezési formákon is, hogy az e népnek a bizonyos ága. T.i. a család mint olyan, mint szittya — így nevezve „szittya” hiszen nevezték így már mások is később — ők használták fel először a mag gyűjtését, a mag termelését és készítették agyagból élesre csiszolt, görbeszerű szerszámot, amit megszáritottak vagy kiégettek, s amivel a kalászt (akármilyen kalász volt) le tudták kényelmesen vágni.

Ez a szó szittya, tulajdonképpen „skyta” a sarlónak a neve. Másfajta népek természetesen e szerszám után nevezték el szittyának az arató, földművelő, gazdálkodó népet. Bizonyára későbbben ők voltak az elsők, akik egyáltalán a tehenet befogták és megszelídítették.

Ugyanaz történt jó néhány ezer évvel később a lóval. Kb. Kr.e. 2000 évvel megjelentek a lovas szittyák. Hogy mennyi idő kellett ahhoz, hogy abból a lószerű állatból csináltak egy használható teherhordót, lehet hogy ezer és ezer év. Mindenesetre mikor megszelídítették, egy uralkodói öntudat fejlődött ki bennük. Az uralkodói öntudattal kifejlődött az is, hogy ők nagyok, erősek, tudnak segíteni másokon is. Szágunderhatott keresztül-kasul, már amennyire ez lehetséges volt. Mindenesetre könnyebben mozgott nyájának vagy birtokának a legelőterületén, mert volt a ló amivel gyorsabban odaért, amit tudot vezetni. Ez borzasztó nagy élmény volt és borzasztó nagy öntudatot kiépítő érzés, hogy ő már valaki, valami felett határozottan uralkodik.

Azonban ez az uralkodás azt is kifejezte, hogy ő kell segítsen másokon és segített is. Ezzel saját magát nagyobbította hogy segítsen másokon, másokon és az állatokon. Könnyebben el tudta fogni az állatokat, vagy ha beteg volt és megtalálta, akkor el tudta vinni és segített rajta. Ezalatt kiépült benne a másokon való segítség tudata. Emberi mivolta fejlődött ki. Az olyan egyéné, aki nagyságánál fogva, kötelességének tartotta, hogy feltétlen másokon segítsen minden visszafizetés nélkül.

Ennek tudatában alakult ki az a rossz elképzelése más emberekre való vonatkozásban, hogy azokat és mindenkit kell segítsen, lehet és akar, mert azok nem tudnak magukon segíteni és ez hozta ki az u.n. jóhiszeműséget benne és elnézést másokkal szemben. Ha azok ügyetlenek voltak és nem tudtak magukon segíteni, azokat segítette és magáévá tette azok bajának elintézését.

Az alantasabb népekben ilyen nem fejlődhetett ki és nem is fejlődött ki, akkor az azt jelenti, hogy mások nem alkalmazták ugyanazt az elképzelést. Mint Herodotus írta: „A szittyák megszülettek, s ahogy megszülettek megtanulták először tisztelni apjukat, anyjukat, hogy nem szabad hazudni és mindig segíteni kell a bajbanlévőt.” Ez volt egész életén át, ezer és ezer éveken át az oka annak, hogy a magyar soha nem támadott meg semmiféle gyengébb alkatú, vagy szellemileg gyengébb népeket, egyéneket.

Megismervén a Napnak feltétlen elsőbbségét és nagyságát, azt mondta hogy a Nap mindenkire egyformán süt, aki kint van a Nap alatt. A Naphoz mindenkinek joga van aki megszületett. S mint ilyen, minden egyes esetben egész életén át, míg a szittyáknak az utolsó szittyá elnevezésű embere megvolt, mindig feladtak területeket és feladtak területeket egymásután ott, ahol ellenkezésre találtak magukkal szemben, akiket ők addig segítettek, hogy odáig jutottak, hogy már azok is tudták, hogy mi az a magtermelés vagy a mezőgazdaság egyik vagy másik ága.

Miután azok már erőszakosak lettek, akkor a szittyák egyszerűen feladták a területet. Egész életükön át ez mindig így

ment. Így ment ez Ázsiában, Afrikában, Kisázsiaiban, Kínában, sajnos még az utolsó ponton is a rómaiak ellen. Ha megtámadták őket védekeztek ugyan, de ha látták hogy van egy kiút, ahová még mehetnek, akkor egyszerűen otthagytak mindent. Ez történt az Indus völgyében, Szumérban, ez történt az egész Nilus völgyében és Indiában is.

A szittyá család — mint bármely más család ma is — legelőkeresés folytán, vagy éppen csak hogy világot lássanak jártak mindenfele, mert még abban az időben más nép ilyen, mint szittyá sehol a Föld területén nem volt. Kivált egy-egy csoport ide vagy oda és a benszülöttekkel összekeveredtek, mint ember az emberrel kellene legyen, de az összekeveredés által az erőszak, mindig az új keveredés oldaláról indult el. Egyes csoportok beolvadtak, egyes csoportokat otthagytak. Aki beolvadtak, azokból lettek a külön név alatt szereplő szittyá népcsoportok, a szittyá nép egyes ágai, mint például a magyar maga.

A magyar feltétlen a mongollal keveredett már azért is, mert a mongol redőny a szemén megvan. De maga a szittyá mint szőke, azonnal tudta és látta hogy az aki ott van, az az ő fia, az a mi testvérünk, viszont formájára más. A magyar kicsit harcosabb lett, de érdekes hogy a kun, aki szintén sötétebb törzzsel vegyült, nem az északi mongollal, hanem a déli Indo-kínaiakkal, ezek nem maradtak meg szőkének, de nem lettek harcosak. A kun nem volt harcos nép, a kun nem harcol ma sem. A kun csak akkor harcolt, amikor már nem volt más kiút. Az is csak majd a későbbi időben. Aki harcolt az a magyar csoport volt.

Idők folyamán természetesen ezek a leszakadt, illetve elvált ágak ideiglenesen folytatták tovább ugyanazt a nyelvet. Miután évezredek teltek el az elválás első pillanatától, természetesen a szavak egyik-másik része megmaradt az eredetiben, de mindig, amikor bármilyen új szerszámot vagy tárgyat találtak föl, annak új nevet kellett adni. Mindegyik a saját izlése, elgondolása szerint nevezte el, de ez az új név már nem volt elterjeszthető az egész borzasztó nagy területen.

Hogy a magyar, illetve a szittya nem maradt meg teljes egészében úgy, ahogy kezdetben volt, az sajnos ma pontosan így történik Angliában. Ugyanaz az eset adódott elő most újra. Mert a keveredés által ma bajok, forrongások vannak Angliában. Az angolok az egyes területeken összeházasodtak a bennszülöttekkel, és abból lettek a feketék, illetve fél-feketék, akiket most be kellett vinni Angliába mint testvért, fiút azaz rokont és nem tagdhatták le hogy nem az. Emiatt a szittyáknak annakidején nagy háborúik voltak leszármazottaikkal.

De azért a szittyához, mint központi hatalomhoz, mindig bementek tanácsért. A kínaiak is feljegyzik, hogy pl. Szécsenben (Sechwan) levő szőke szittyákhoz mentek, ha valamilyen nagyon fontos tanácsot akartak kérni. Munkára kérték a kunokat, akik ugyan nem mentek, inkább elhagyták a területet és később letelepedtek Fu Kuenben és ma is ott vannak. Kína abban az időben nagyon kicsi területen feküdt.

Tehát a szittyához, mint felsőbb hatalomhoz, mint alapja a családnak, ahhoz mindig bementek tanácsért és mindig meg is hallgatták és csinálták azt, amit a szittya (ma egyes könyvek szerint királyi szittyáknak nevezett) törzs elrendelt. Így vitték a dolgokat tovább és ők rendeltek el bizonyos területekről való kivonulást, hogy ki megy északra, ki marad ott, ahol a keveredés történt.

Tudjuk, ez történt a Neo-Hittitákkal, a föníciaiakkal, az etruszkokkal, s talán még a myceneásokban is volt egy néhány, pedig azok nem is sokáig voltak kinn és az maga a szittya fő-törzs volt. De a magyaroknál is volt; a kussoknak egyik összekeveredett ága, ami Nubiában történt, miután a wawatiak elmentek munkára a fáraókhoz a sok rablás után, s akik kaszita név alatt vonultak be Babilonba Kr.e. 1732-ben. A kasziták Babilonba való bevonulása után úgylátszik már olyan felkeveredett állapotban voltak, hogy az asszírok vették át a vezető hatalmat.

A szittyáknak borzasztó nagy munkájuk volt a leszakadt csoportjaik keveredése által előállott különbségekkel. A hittitáknál is ez volt a helyzet. A hittiták maguk azon a területen, ahol voltak, nem voltak szittyák. Azonban lassan ugyanezt a beszivárgást csinálták meg, mint a szemiták csinálták Szumériában, akik a papi rendszer által jutottak be vezető szerepbe. Az egyik történetíró tudós mondja: „A kussok okosak voltak, a legműveltebb emberek. Volt nekik egy bizonyos fokú ismeretük arra, hogy tanuljanak az előbbi esetekből.” Ez a hittitákra vonatkozik, de ezek maguk a magyarok voltak, akik már cserkészkedtek, a Hykszosznak nevezett szittyák érdekében, akik hurrián, mittani, kasziták letelepítése, valamint maguknak új letelepedési hely keresése ügyében Kisázsia felé indulóban voltak.

Tanultak abból az esetből, hogy hogyan jutott Szárgon Szuméria parancsnokságára és ugyanúgy csinálták hogy a hittitákhoz lassan beszivárogtak és lett belőlük a szittya-hittita keverék. Azonban ezt nem mutatták ki egészen addig, amíg nem jött el az idő arra, hogy Babilont Kr.e. 1595-ben kitakarítsák. De aki ott harcolt, az nem hittita volt, az már szittya volt, illetve a magyar csoport. Ezek vitték véghez ezt a folyamatot.

Láthatjuk, amikor már nem volt szükség rájuk, akkor a kiválasztottak feljöttek északra, a másiktól csináltak egy Neo-hittita birodalmat, ami teljesen el is tűnt, nem létezik, nem látszik sehol. A nagy keveredésből többnyire a régi hittitákból levő anyag maradt, azt ott is hagyták, eltűnt Kisázsiaiban. Beolvadt vissza az asszírokba, vagy a szemita részekbe, ami aztán elvonult délre, másik része elvonult északra és bevonult Nyugat-Európába.

Láthatjuk, a szittyák, illetve a magyarok nem egy tegnap kialakult népcsoport, mégcsak nem is egy-két ezer éves múlttal rendelkezik. A magyarok mint a szittya népcsoport egyik ága, már 10-15,000 évvel ezelőtt alakult ki, de azok külön éltek. Azért volt az, hogy amikor a királyi szittyákat eltüntették majdnem teljes egészében a Traján féle expedíció alatt, akkor az a

része, aki visszavonult, azok összeálltak, egycsoportba verődtek és ezeknek a vezetőiből kialakult csoport elhatározta, hogy visszamennek régi lakóhelyükre a Kárpát-medencébe, ami tulajdonképpen a kiindulási pontja volt a szittyáknak, a magyaroknak, amit mindig az idők folyamán újabban és újabban feltöltöttek. A 7 vezér, tehát a szittya család 7 válogatott népcsoportjából, leg tisztább alakjából. Így vonultak be újra 896-ban a Kárpát-medencébe.

Visszatérve az időbe, a szittyák valamilyen oknál fogva kettéváltak valahol a Hindu Kuss felett, ami az időben még füves, több esőzést látott terület volt. Elváltak, s a szittyák egyik része bevonult India kellős közepébe, ahol ma is megvan Dácia városa. Onnan intézték, mint fő feje az egész fajnak az ügyeit. Azonban a másik csoport, amelyik elvált, az levonult a Himalája keleti oldalára, MIELŐTT A MAGTERMELES egyáltalán létezett volna. T.i. a SZÉCSENIEK (sechwaniak, így nevezték hosszú időn át, évezredek át) voltak azok, akik a MAGTERMELEST FELTALÁLTÁK, illetve kultiválták és megindult a magtermelés a Földön, annak gyűjtése és felhasználása. A magtermelés kezdődött az **árpánál**. Az árpa volt az a növény, ami ott vadon nő és abból csinálták az első magtermelést.

Most elérkeztünk ahhoz a ponthoz, amikor mondhatjuk, hogy a földművelést illetve a mezőgazdasági munkát a szecsvániak indították el, amely képessé tette a Föld későbbi lakóit, hogy otthagyják az erdőt, a mindennapi élelem megszerzésének nehéz oldalát. Tehát ők voltak azok, akik ezt elindították. (Mint ilyen, Szécsenben — Sechwanban — meg is maradtak egész addig, amíg a főcsoport, a dákok, akik bizonyos oknál fogva, amit nagyon is jól tudunk, a színkeveredés miatt otthagyták Indiát, mert látták, hogy ott nem lehet más belőlük csak kékes-szürke, ami ma India lakóinak színe.) Ezzel együtt még sokezer éven át a dákok ottmaradtak, mint központi parancsnoksági hely, hiszen még ma is úgy hívják a hinduk, hogy Madhya Pradesh, ami központot jelent. Állítólag ez volt az egész világ központja.

Az a rész, amely a magyarnak nevezett csoport lett, elment dél felé még abban az időben, elvált a főcsoporttól a dákoktól és levonult India déli sarkára. India déli sarkán ma megvan a nevüknek a teljes kimutatása a Magyar folyóban, ami úgy van jelölve, hogy Adyar. Természetesen ez csak egyik letelepedési helye a folyók mellett. Ott tudták ilyen ingoványos, mocsaras területen könnyebben megszerezni az életfenntartásukhoz szükséges ételmet. Ott volt halászat, vadászat, földművelés, magtermelés.

Amint azt Toynbee megállapítja: „... az a nép, amely a földművelést előállította és a csatornázást bevezette, az ugyanazon nép volt mindhárom helyen: az Adyar folyónál, a Tigris és Eufrátesznél s a Nilus völgyében.”

Majd később, mikor Núbiában megállapodtak és a szittyák feljöttek, maguk a szittyák voltak azok, akik a Nilus deltáját szabályozták és csatornázták. Itt alapították meg Avar városát, ahol is Abaffy nevű vezérük levelet írt a kussok vezetőjének: „Én a vezér Abaffy: ... Kedves fiam, miért nem tudattad velem, hogy téged választottak meg a kussok vezetőjének ...”

Kuss jelentése ág, egyik ága a fajnak. A kuss maga a magyar csoport. Ezt a nevet a szittyák adták neki. Így már tudunk a szittyák kétfelé szakadásáról, a szittyáknak mongolokkal keveredett formájáról, ami a magyar lett. A magyar csoport levonult délre a Medreshez. A szécséni (sechwani) csoportból leszádott egy rész, amely keveredett az Indo-kínaival, ami nem mongol szabályszerűen, de egy nagyon szép arculatú nép. Ezek a kunok, akik később rájöve a csónakázás, illetve a vízen való mozgás lehetőségeire, Fu Khuenből áthajóztak Formózára, majd elértek a Lankáig. A Lankán és Medresnél találkoztak a magyar csoporttal.

Később a szittya törzs e két ága úgylátszik összeházasodott és lett belőle az u.n. székely. Mint székelyek későbbben felkerültek Orissza felé, de nem találva jónak a helyet s tanulva elődeiktől

a csónakázást, körülcsónakázták az Indiai óceánt és bejutottak az Eufráteszhez kb. Kr.e. 5500-ban. Csak kihalt területet találván — éppen a vízözön utáni idő volt, ami történt a Tigris és Eufrátesz között, úgylátszik felhőszakadás lehetett, ami mondhatni mindent elmosott — ott letelepedtek, odament az egész székely csoport. **A székely csoport az, amely Szumériát megalkotta.** Később sajnos ezek összekeveredtek a beszivárgások által a szemita fajtákkal, de ez nem az ő hibájuk. Mindenesetre ott egy nagy kultúrát építettek ki (pl. az arany munkák megállapításánál mondják a szakértők, hogy az aranymunka kidolgozása olyan magas fokú volt, amit ma sem tudunk túlhaladni), ahol nagyobb és szebb élet ment úgylátszik jó ideig, hiszen Kr.e. 3500-ban uralkodó Subad királynő sírjában találta meg Sir Leonard Woolley azokat az arany ékszereket, amik világszenzáció számba mentek. De azokhoz az aranyékszerekhez való aranyat nem tudták beszerezni ezen a területen, így próbáltak máshol aranyat keresni. Úgylátszik hogy találtak is, lehajókázva tovább, míg elértek a Vörös tengerhez. Azon eljutottak egy bizonyos pontig és ott cserkészve kutattak arany után, amit Núbiában meg is leltek. Mint ilyen, azok az aranyak és arany tárgyak, amik Szumériában egyáltalán megjelentek, az mind Núbiából való. Állandó összeköttetésük volt India déli sarkával is hajózással, hiszen ugyancsak Subad királynő sírjában hajó modell is volt, ezek szerint tehát ismerték és használták a hajót.

Mint ilyenek, a tavaszi és őszi monszun szél hozta és vitte őket minden erőlködés nélkül egyik vagy másik helyre. Ezek tudtára hozták a magyar és lankai kun csoportnak, hogy jó letelepedési helyet találtak a mai Núbiában Kr.e. kb. 4000-ben. A magyarok még mindig nem akartak menni, tehát maguk a szumériaiak küldtek ki egy csoportot akik letelepedtek ott és ezekből lettek a wawatiak. Későbbben úgylátszik mégis elindultak a magyarok a kunokkal együtt. A kun nem harcos nép, de elvitték magukkal, mert igen jó csatornázásokat csináltak az egész Lankán és értettek sok mindenhez. Többek között az arany megmunkálásához és a földműveléshez. Elindultak 2800 körül és beér-

keztek a Nilus negyedik és ötödik vízéséséhez, mert a wawatiak voltak az első vízésésnél.

A második csoport, aki a magyar és a székely között volt, a kun, azok lettek a yamiak a második vízésésnél. A magyar csoport mint olyan, harciasabbak lettek a mongolokkal való keveredés által. De sem a kunok sem a székelyek soha nem voltak harcoló nép, utóvégre harcolni nem kell, hiszen területek vannak és ők élhetnek kényelmesen, nyugodtan. De ezt kihasználva az akkori fáraók egyike, látta hogy a wawatiak milyen jól élnek az első és második vízésés között, elment és rabolt tőlük és később még többet és még többet rabolt. Akkor ezek már feladták az egész földművelést és elmentek a fáraóknak dolgozni, s így alakult ki a csatornaépítés a Nilus völgyének felső folyásánál. Az alsó folyásánál még mindig nem volt csatornázás.

Toynbee könyvében a képeken látható, hogy még azok a kutak ma is megvannak, amit ezek építettek annakidején Núbia területén, amiből a vizet húzták s öntözték termőföldjeiket.

Most, amikor a gátépítés folyamán elárasztották a területet, tehát a templomokat és szobrokat felvitték magasabb helyre, az egyik helyen — Margaret Drower említi könyvében — a templomi kőfaragásokon olvasható, hogy a magyar (madyoi) népcsoport az, amelyik harciasabb, amelyikkel nem bírtak a fáraók sem. Harcok voltak majdnem állandóan s mikor Szeszosztrisz lett a fáraó, aki összegyűjtött mindent, az elfogott vezetőknél levágta a kezeit, elhajtotta teheneiket, gyerekeiket és asszonyaikat pedig rabszolgának vitte. Akiket elvittek, ezek voltak a kunok és nem a magyar csoport.

Úgylátszik azonban, hogy Szeszosztrisz rablási ténykedése után a kussok egy része szintén visszavonult az Indus völgyébe, magával vivén a keveredett núbiaiakat és egy csoport szemita keveréket Szumérból, ezek voltak a göndörhajú szómáliaiak, akik később a kassita nevet kapták. Mikor már nagy volt a rablás ellenük, akkor a később kussnak nevezett magyarok látva azt, hogy

mi történik körülöttük, követeket küldtek be a központba tanácsot és segítséget kérve.

A magyar bízott magában mint olyan, ő tudta hogy meg tudja védeni magát, de mi van a többivel? Azokat ő sajnálta, mert azok neki testvérei.

* * *

Időközben úgylátszik, hogy Indiában a szittyá fővezérség már látta hogy a menekülés milyen nagy formában indult meg Szumérből, mert Kr.e. 3100 után, amikor a szumériai városok közötti háborúk már olyan méreteket öltöttek, hogy a szumérok székel-szemita keveréke visszament Indiába, akik felmentek a Gangesz vidékére, ezekben volt meg az u.n. maryánok (templomi lovagok), akikből lett a Maurián dinasztia, másik része pedig felment az Indus völgyébe és ott kiépítette az Indus kultúrát.

Szumérből való menekülés nyugatra is történt, nemcsak keletre. A nyugatra menekülők egyrésze úgylátszik letelepedett Kanaánban, másik része tovább menve Kr.e. 3000 és 2800 között letelepedett Kréta szigetére. A Krétán levő ásatásokból ez tűnik ki, ezek hozták magukkal a földművelést, jobb építkezést és urasabb életmódot. A nyugatra menekülőkben nagyobb volt a szemita keveredés.

A későbbi menekülők (Kr.e. 2600-2300), akik az Indus folyón mentek észak felé, szintén nagyban keveredett szemita csoportok voltak, akikből lettek a későbbben u.n. hurriánok—mittanik.

Úgylátszik a szittyák parancsára a guttik elindultak, hogy Szumériában rendet csináljanak, a Szargon dinasztia és szemita vezetők Szumérből való kitisztítása miatt, Kr.e. 2230-ban. (Idegen írók azt mondják, hogy Kelet felől jöttek, de nem, ezek észak felől jöttek, aminek a ma látható bizonyítéka a Guttin hegység

Szatmár megye és Máramaros között. A Guttinról jöttek, illetve a Guttin környékéről, mint ahogy nevezték pl. a babiloniak és később a Lankán is ezeket, azt mondták rájuk, hogy ezek az erdei kígyók.)

Ott is voltak 117 évig, amíg aztán otthagyták és átadták az újonnan fellendült életnek, amikor megindult a Harmadik Dinasztia, ami azonban nemtartott sokáig. Az a csoport, amely kassita név alatt bement Babilonba, az tulajdonképpen a kussoknak és szemitáknak egyik része, akik már keveredtek a Nilus mellett és színesek lettek — wawatiak a szomáliaiakkal.

Újabb menekülők érkeztek nyugatra, amely (szittyá) székel-szemita keveredés, de erősebb szemita keveredéssel, amely Lydiában telepedett le, majd Lydiából áthajózott (Kr.e 1200) az Adria tengeren és a Pó folyó alatt éltek egy ideig, aztán átszivárogtak a nyugati oldalra, ahol volt nekik fémjük és mezőgazdaságot lehetett folytatni. Ezek lettek az etruszkok.

Miután az Indus kultúra kiépítői látták, hogy ott sem lehet meglenni mert Kr.e. 1500-ban már azt teljesen elhagyták, Kr.e. 2500-2300-ban kezdték és Kr.e. 1500-ig, tehát alig ezer évig tartott az egész és már a hordalék, az amit az Indus folyó a Himalájáról lehozott teljesen elzárta a csatornázási rendszert, (nem folyt ki a víz) tehát használhatatlanná tette a várost. Miután Szumériában nagy méretet öltött a menekülés, látták a színváltozást a maguk körében India közepén, így KIVONULTAK INDIA-BÓL. Ekkor kezdődött meg az u.n. nagy népvándorlási folyamat, amikor a szittyák levonultak Kisázsiaiba egész a Nilus deltájáig hykszosz név alatt Kr.e. 1730-ban.

Ezeknek a szittyáknak volt már egy elképzelésük arra, hogy elhagyják az egész területet, mint ahogy el is hagyták a dákok, mert lehetetlen volt maradni a színkeveredés miatt, tehát keresnek valahol máshol legelőterületeket, megélhetési helyeket.

Elküldtek egy hajóscsoportot le Afrika körüli letelepedési hely keresése céljából. Azok be is érkeztek, hogy mennyi idő alatt azt nem tudjuk, de megérkeztek mint **vizinépek**, nyugatról kelet felé és bevonultak Kanaánba, kik később mint filiszteusok szerepeltek.

Hajós nép az a magyar, kun és a székelyek egyik része volt. De abban az időben, amíg a szittyák a deltában várakoztak a vizinépekre, addig a magyar csoport (később kuss név alatt) elindított egy expedíciót, hogy keressenek aranyat, amit meg is találtak. Lementek Afrika majdnem déli csúcsára és az ott levő egyik folyón felhajóztak. Későbbben is onnan hozták nagy tömegben az aranyat.

Míg a szittyák várakoztak, mert hiszen addig 500 év telt el, ezen idő alatt úgylátszik összegyűjtötték az aranyat és mindenki kiragyogtatta magát. Látjuk, a Myceneában és Krétán talált aranyakat, valamint később a Kárpátmedencébe és a gyepekre rendelt avaroknak aranyban levő gazdagságát, amit úgylátszik még a Nilus deltájában való tartózkodásuk alatt kaptak a kussoktól.

Kréta volt a nyaralóhelye a különböző szittyá csoportok vezetőinek. A szittyá fővezérség magában Myceneában volt. Ők építették az egyik szittyá hercegnő tiszteletére, akinek Akhenaten volt a férje, aki átvette a Nap tiszteletét és Napimádást csinált belőle. Ennek emlékére megépítették az athéni Akropoliszt és a várost Akhenaten neve után Athénnek nevezték el. Athent az egyisten imádás, Napisten imádás emlékére építették fel. **AZ NEM GÖRÖG MUNKA.**

Mikor látták, illetve tudták, hogy már nem tudják tartani, illetve nincs mit tartani mert egész Afrika fekete, akkor kivonultak a deltából és bementek Kanaánba, ahol már ott voltak a Szumériából menekült félkeveredésű, vagy jobban keveredett szemita-szittyá népek. Ezekből lettek a későbbi vizinépekkel keveredett főníciaiak. A vizinépek kapták meg a szittyáktól Kanaánt, ahol

ez a keveredett nép volt. Az ottani szumériai menekültekkel társult egyik részük, azokból lettek a görögök által elnevezett főníciaiak.

Mikor a szittyák beérkeztek Krétára, akkor ők is ott álltak meg mint szórakozóhelyen, azért van az a ragyogó építkezés és épületformák, ami ma már ki van ásva és majdnem némileg fel is építve, egyes részei olyan formában ahogy állítólag valamikor volt. De azt elhagyták azért, mert a borzasztó földrengés a Thera eltűnése után annyira megrázta Krétát, hogy azt is ott kellett hagyni.

Miután már nem volt mit csinálni tulajdonképpen Kisázsia-ban, Trójában úgylátszik hogy egy asszír volt, emiatt nem tudtak átmenni a Boszporuszon, így az egész várost körülzárták a myceneások és 8 év után kiéheztetve azokat, lerombolták, ekkor tudtak kivonulni a szittyák a Boszporuszon át fel Tanaiba. Ez volt az ő fővárosuk az Azovi tenger partján.

Kr.e. 1192-ben történt Trója lerombolása, de északon fenn már ott volt az egész szittyá magyar csoport minden ága. Ezek az ágak nem azért ágak, mert azok másfajú népek voltak, hanem azért mert más népek másként nevezték őket. De úgylátszik, hogy meg kellett várják még azt az időt, amikor a médek tönkretették Ninivét. A magyarok egyik ága voltak a médek, akik harciasabbak voltak, illetve saját népük, de mégsem vállalták a harcot Babilón ellen, mert lehet hogy sok volt bennük a kun és nem volt harci kedvük egyáltalán. Azért csinálták azt, hogy a perzsáknak adtak egy királyi hercegnőt házasság céljából, hogy a perzsákat használják fel mint harcosokat a babilóniak ellen, ami később meg is történt. Maguk a perzsák a keveredés által sokkal jobb harcosok lettek, s a médek is egy kicsit hozzászoktak, úgy hogy a médeknek nagyon kevés része vonult északra megint, amikor Ninivét felszámolták Kr.e. 612-ben.

Most már az egész csoport északról intézte ami még intézni-való volt. A magyar, tehát a szittyá csoport északra verődött, ott

maradt fenn és ott élt, s még eltelt néhány száz év, hiszen tudjuk hogy Herodotus beszél a szármatakról. A szármataik azok a mittanik, akik felvonultak szintén annakidején Szumérből Indiába, de már keveredettek voltak és ezt a keveréket küldték be aztán a babiloni harcba. Ők igen jól harcoltak és később felkerültek hogy legyenek belőlük fő mittanik, tehát szar mittanik, vagy királyi mittanik. A dákok mostmár a mai Erdély területén voltak, Erdély nyugati részétől a Duna és a Pruth folyóig.

Ezek voltak a királyi szittyák, akiket dákoknak neveztek, maga a főcsoport. A rómaiakhoz beszivárgott asszír-babiloniak tudták hogy kik a dákok és háborút indítottak ellenük Kr.u. 101-108-ig. Egyik részét leölték, másik részét fogságba vitték és ELTUNTETTEK. IGY TÖRTÉNT AZ, HOGY HÍVTÁK A HUNOKAT. A mongol-szittyá csoportnak az a része, ami nem vált el mikor a magyarok elváltak a mongol-szittyá keveredés alapján, tehát a VILÁGOSABBAT KIVÁLASZTOTTÁK ABBÓL LETTEK A MAGYAROK, A NAGYON KEVEREDETTEK OTT-MARADTAK ÉS AZOK LETTEK A HUNOK. Azok ottmaradtak azon a területen és inkább vonultak Kína felé, sőt Mandzsúriába. (Mandzsúria — Mangyaria.) Amikor keresték a hunok a dákokat és nem találták egész Európában, nem lehet vádolni őket hogy egyáltalán bántottak volna bárkit is, vagy gyilkoltak volna, mert ilyen esetet nem tudnak felmutatni, de sehol nem is mutatnak fel egyetlen könyvben sem, mert ilyen nincs is.

A hunok tehát nem találták meg a dákokat, ez azt jelentette, hogy a Kárpát-medencében viszont nem tudtak megmaradni, nem tudtak megegyezni, mert ők még mindig csak a sötét ága volt a mongol-szittyá keveréknek, s mint ilyen nem fogadták el azok a maradékok, akik a dákokból megmaradtak, inkább összehívtak egy nagygyűlést, ami az Ural hegységben volt és igyekeztek megbeszélni a dolgokat, hogy mit csináljanak. Először beküldték az avarokat, azokat, akik a Nilus deltájában éltek (azért hívják avaroknak, mert Avar városából jöttek, a Nilus deltájában voltak). Az avarok bementek és elfoglalták azt a területet, ami a mai Pan-

nónia, beleértve Ausztriát, Morvaország északi részét és a gyepűket.

Az avarok nagyon gazdagok voltak, mert hiszen a kussok hoztak nekik aranyat Dél Afrikából, amennyi csak kellett. Azonban mikor az avarok a leggyengébbek voltak, Nagy Károly, az Orientális Frank kihasználva az alkalmat megtámadta őket és 8 évi háború alatt legyőzte és kipusztította. Ez lett a vége az avar uralomnak a Kárpát-medencében.

Most már nem volt más hátra, mint az összegyűlt nagytanács valahol Ázsiában mégis összeszedte a kiválasztott egyéneket, családokat és 108 nemzetség neve alatt, de feltétlen a szécsenieikkel, mint vezetővel Árpáddal, tehát MAGYAR név alatt bevonultak a Kárpát-medencébe. HAZAJÖTTEK KIINDULÁSI HELYÜKRE, ahonnan 20—30.000 ÉVVEL AZELŐTT ELINDULTAK és az OTTLEVŐ RÉGI FELTÖLTÉSI ANYAGOK, illetve MAGYAR-SZITTYYA NÉPCSOPORT DARABJAIT BEFOGADVA, ÁTVÉVE, MINT URALKODÓ CSOPORT ÉRKEZETT VISSZA. UGYANAZ A SZITTYYA FAJ VEZETTE A NÉPET VISSZA, AMELY ELINDULT ONNAN, UGYANAZ A NÉP ÉRKEZETT BE, AKI MEGKEZDTE ÉS BEVEZETTE A MAGTERMELEST AZ ÁRPÁTÓL (mert ez volt a mag) ÁRPÁDIG. —